KABOUTERTJES

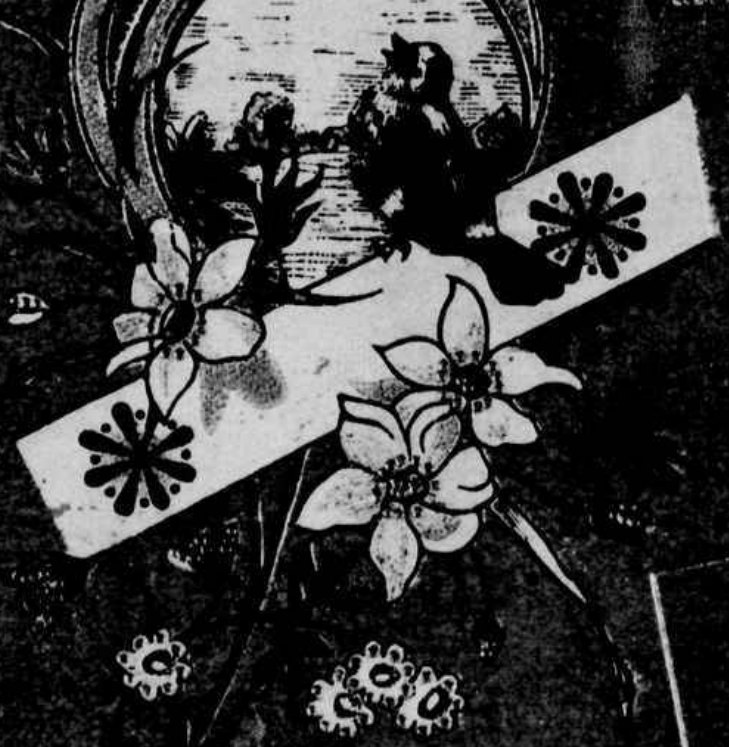

Mevr. van Osselen-
van Delden

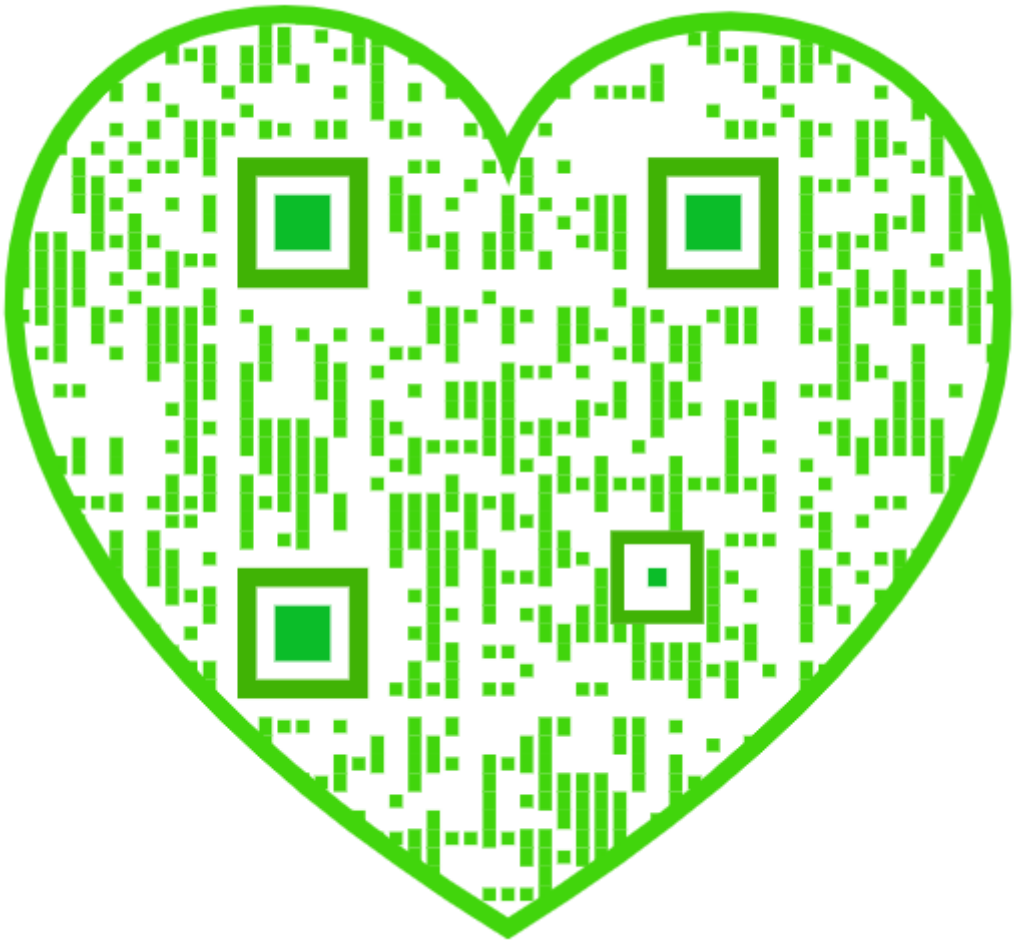

BOEK- EN KUNSTHANDEL
LENTZ & DE HAAN
OUDKERKHOF
UTRECHT.

E. A. van Hauften.

ALLERT DE LANGE's Prentenboeken.

Groot kwarto Prentenboeken

DOOR

MEVROUW VAN OSSELEN-VAN DELDEN

Ik wil leeren het A. B. C.

Mijn liefste Sprookjes.

Wie speelt er meê.

Lieve en stoute Dieren.

Prijs van elk dezer op zwaar papier ***75 Cent.***
Op stevig linnen ***f 1.25.***

Van MEVROUW VAN OSSELEN-VAN DELDEN
zijn vroeger verschenen:

Hansje Rozengaarde, Tweede Druk.	*f* 1,25,	geb. *f* 1,75
Baas Willem . . . . „ „	„ 1,25,	„ „ 1,75
De kleine Frits . . . „ „	„ 1,25,	„ „ 1,75
't Jodinnetje van Elspeet	„ 1,50,	„ „ 1,90
Arthur's Viool	„ 1,25,	„ „ 1,75
Frank en Paula	„ 1,25,	„ „ 1,75
Corrie en de Kaboutertjes	„ 1,25,	„ „ 1,75

Deze werkjes voor kinderen die pas kunnen lezen, vinden een gunstig onthaal daar zij steeds den juisten toon houden zonder het kinderlijk naieve te overdrijven.

CORRIE EN DE KABOUTERTJES

10-0
K
OSSE

CORRIE EN DE KABOUTERTJES

DOOR

MEVROUW VAN OSSELEN-VAN DELDEN

Schrijfster van:

„HANSJE ROZENGAARDE", „BAAS WILLEM", „DE KLEINE FRITS", „HET JODINNETJE VAN ELSPEET", „ARTHUR'S VIOOL" EN „FRANK EN PAULA".

AMSTERDAM
ALLERT DE LANGE

p 851 g80821
B1001 - 342 171-3

Informatiecentrum Jeugdlectuur

INHOUD.

Bladz.

HOOFDSTUK I.
OP DEN ROUWENBERG 1

HOOFDSTUK II.
LILI'S DROOM 6

HOOFDSTUK III.
HET GEBROKEN RAD 10

HOOFDSTUK IV.
ONWEER OP DEN ROUWENBERG 13

HOOFDSTUK V.
DE LEGENDE VAN DEN ROUWENBERG 19

HOOFDSTUK VI.
NA REGEN KOMT ZONNESCHIJN 26

HOOFDSTUK VII.
DE VROOLIJKE MUZIKANTEN 33

HOOFDSTUK VIII.
DE KOMST VAN OOM FRITS 41

HOOFDSTUK IX.
MET OOM FRITS NAAR DE MOSHUT 46

HOOFDSTUK X.
CORRIE'S VERJAARDAG — HET SUIKERGOED VAN KORIKEREBI 52

HOOFDSTUK XI.
EEN REGENACHTIGE DAG IN DE VERANDA VAN RUSTOORD 61

Bladz.

HOOFDSTUK XII.
HET PRETTIGE PLAN VAN LILI 68

HOOFDSTUK XIII.
MAMA! DE SPIEGEL IS GEBROKEN! 73

HOOFDSTUK XIV.
KABOUTERS, NIMFEN EN MUGGEN. 77

HOOFDSTUK XV.
VOORBEREIDSELEN VOOR HET FEEST. 80

HOOFDSTUK XVI.
GEZANG IN HET BOSCH 86

HOOFDSTUK XVII.
OOM FRITS HEEFT OOK EEN GEHEIM 92

HOOFDSTUK XVIII.
GONZENDE MUGJES 95

HOOFDSTUK XIX.
LILI HEEFT EEN COMEDIE GEMAAKT. 100

HOOFDSTUK XX.
HET BOSCHFEEST. 113

HOOFDSTUK XXI.
CORRIE EN DE KABOUTERTJES 120

HOOFDSTUK XXII.
DE SCHATKAMER VAN KORIKEREBI 126

HOOFDSTUK XXIII.
AFSCHEID NEMEN. 130

HOOFDSTUK XXIV.
DE LAATSTE AVOND AAN DE STEEG. 133

BESLUIT. 138

HOOFDSTUK I.

»Daar zitten we nu weer! Heerlijk! Wat hebben we den heelen vorigen winter naar dit bosch verlangd. Ik geloof dat dit het mooiste stukje van de heele wereld is."

Zoo spreekt een meisje van ongeveer 12 jaar dat gezeten is in een duwwagentje naast een bank, op een met zware boomen begroeide hoogte.

»Ben je nu gelukkig, Lili?" vraagt haar nichtje Corrie, een meisje van acht jaar, dat op de bank naast den wagen zit.

»Zeker, heel gelukkig."

Corrie ziet een oogenblik met een ernstig gezichtje naar de dunne beenen van het meisje in den wagen en zegt dan aarzelend:

»Maar Lili, je kunt toch niet loopen."

»Och," zegt Lili lachend, »jullie vindt het nog erger dan ik zelf; 't is zoo heel erg niet, ik heb daardoor veel meer pretjes dan jullie en iedereen is lief voor mij. Als je mijn wagen niet wildet duwen en trekken, ja, dan zou ik misschien wel verdrietig zijn, want dan kon ik niet in de mooie bosschen komen, maar je bent allemaal zoo goed voor mij; nu merk ik het bijna niet, dat ik niet loopen kan. Als ik nu maar niet te zwaar word; ben je erg moe Jaap?"

Jaap, een stevige jongen van 14 jaar, is bezig zijn roode gezicht af te vegen en zich daarna koelte toe te wuiven met een niet al te schoonen zakdoek.

»Dat laatste eindje tegen den berg op, dat was een heele vracht, maar ik denk nu maar, dat jij het kalfje bent, en dat geeft mij moed."

»Het kalf?" vraagt Lili verbaasd.

»Ja, je weet wel; daar was immers een man, die een os kon dragen, omdat hij begonnen was hem elken dag te dragen toen het nog een kalfje was."

»Dan is Lili nu nog een kalfje," zegt Corrie, »maar later als zij zoo wordt als Oom Jan!"

»Dan is zij de os, en dan kun jij met haar naar de kermis gaan," zegt Maurits, de negenjarige broer van Jaap en Corrie.

»Nu, ik wou wel dat ik heel, heel sterk werd, dan kon ik de aardige menschen verdedigen en de schurken met een pink het raam uit gooien."

»Dat zou je toch niet doen," zegt Lili lachend.

»Niet doen? nou, dat zou je eens zien! ik zou ze zoo door elkaar schudden dat ze rammelden!"

»Hè Jaap!"

»Kom," zegt Jaap lachend, »vertel nu je droom Lili."

»Laten we eerst nog eens in het rond kijken; ik zie den IJsel en den toren van Rheden; kun je de torens van Arnhem daar zien Jaap?"

»Ja," zegt deze, die opgestaan is en op den rand van den Rouwenberg staat, »ik zie ze duidelijk; nu ga ik links den toren van Doesborgh zoeken. De boomen zijn alweer gegroeid sedert verleden jaar, je kunt niet zoo ver meer uitkijken."

»Zie ik daar een trein?" vraagt Lili.

»Neen, dat is een boot op den IJsel, die gaat naar Doesborgh en Zutfen en Deventer."

»Met welken trein komt Oom Frits morgen?" vraagt Corrie.

»Oom komt met de stoomtram uit Velp, om drie uur."

»Leuk, hè?" zegt Maurits, terwijl hij in zijn handen wrijft. »Zou Oom chocolade meebrengen? Zoo'n dikke rol, of flikjes?"

»Al bracht Oom niets mee, dan zou ik het nog heerlijk vinden," zegt Corrie verwijtend.

»O ja, natuurlijk; dacht je dat ik het leuk vond om het lekkers? ik vind Oom Frits den leuksten vent die er bestaat."

»Foei Maus, wat praat je oneerbiedig," zegt Lili.

»Och, dat lijkt maar zoo, ik heb voor Oom Frits evenveel eerbied als jij en als ik iemand zag die niet aardig tegen Oom Frits was, dan zou ik hem!"

»Waar zou Oom uitstappen?"

»Ik denk aan »den Engel," zegt Lili, »want daar logeert Oom."

»Dan gaan we morgen allemaal naar den Engel, om Oom te begroeten, dan moeten we

met de heele bende gaan en dan neem ik de trompet mee."

»Jaap," zegt Maus, »mag ik dan dat fluitje van je leenen?"

»O ja wel, hoe meer lawaai hoe beter, ik zal aan Leonard vragen of hij zijn harmonica mee wil brengen."

»Edzard heeft een occarina," zegt Corrie »en Jan Bamstien heeft een trom."

»Van avond," zegt Jaap »zullen we ze allemaal oproepen, ze komen toch spelen in den tuin van Athlone."

Lili kijkt naar de lucht en zegt: »Ik geloof dat we niet te lang hier moeten blijven, we krijgen regen."

»O, zoo gauw nog niet," zegt Jaap, die te lui is om rond te kijken, »vertel ons nu eerst je droom."

De kinderen schikken zich om den wagen en Lili begint:

HOOFDSTUK II.

»Ik droomde, dat ik in een groot bosch was, heel alleen. Ik lag op het zachte mos en keek naar de blauwe lucht en naar de toppen van de boomen die altijd heel zachtjes heen en weer bogen. Het waren beuken, eiken en dennen en ook een paar berken met witte stammen. Ik hoorde de blaadjes ritselen en suizen, alsof ze druk aan 't praten waren. Ze begonnen hoe langer hoe meer te wuiven en 't geluid werd harder. De beukeblaadjes trilden en klepperden alsof ze heel driftig waren, de beuketakken begonnen heen en weer te zwaaien alsof zij elkaar om de ooren wilden slaan en de eiken knarsten en kraakten. De dennen wuifden heel statig heen en weer. Toen hoorde ik heel mooie muziek. Ik deed mijn best om te

hooren waar dat vandaan kwam en luisterde en keek rond; toen zag ik een aardig klein aardmannetje uit een holletje komen, en nog een en nog een, tot dat er wel tien in een kringetje stonden. Ze hadden bruine mantels en spitse bruine mutsen en ze hadden lange bruine baarden. Ze hielden den mond wijd open, en nu bemerkte ik, dat zij zongen. Het was een aardig fijn geluid, alsof je met een natten vinger over een wijnglas wrijft. Ze keken naar boven en daar zag ik in de boomen verscheiden eekhoorntjes en roodborstjes en lijsters en vinken en een zwarten raaf. Ze begonnen allen mee te zingen en de raaf kraste een enkelen keer als het heel hard moest gaan. De eekhorentjes rammelden met beukenootjes en een specht pikte zoo hard hij kon tegen den stam van een beuk.

Daar kwam een haasje aangesprongen en nog een en nog een. Ze gingen naast elkaar op een heuveltje zitten en luisterden naar de muziek van de aardmannetjes en de vogels. Ze staken één oor in de lucht en lieten het andere hangen. Ze schrikten even op van een aardigen vluggen kik-

vorsch, die midden tusschen hen in sprong en heel zachtjes mee ging neuriën. Nu staken alle drie de haasjes de beide ooren op en luisterden, en daar zag ik een groot hert aankomen met een prachtig gewei op zijn kop. Al de kaboutertjes kwamen toegeloopen en gingen om het hert staan. Ze klommen tegen zijn hals en gingen op zijn rug en boven op zijn kop tusschen zijn horens zitten. Een der kaboutertjes streelde hem over zijn neus en gaf hem een klontje, dat hij uit zijn zak haalde. De vogels zaten rondom in de boomen en de raaf hield zijn kop op zij en alles was een oogenblik stil geworden. Toen klapte een der kabouters in zijn handen, en daar begon het concert van voren af aan en het hert legde zijn gewei op den rug, en begon als een koe te loeien. Toen werd ik wakker en ik lag in mijn bed en ik hoorde op den weg een koe.'

»Hè, wat een gekke droom," zegt Maus.

Corrie zucht en zegt:

»Jij droomt altijd zoo mooi Lili; ik droom altijd vervelend, zulke gewone dingen, die altijd gebeuren."

»Wat dan?" vraagt Jaap.

»Van nacht heb ik gedroomd, dat jij al de krentebroodjes op at en dat Maus jou op den grond gooide."

»Dat is niet waar!" roept Jaap, »hij kan me niet op den grond gooien."

Allen beginnen te lachen en Corrie vervolgt:

»En toen zette Juf, Jaap in den tafelstoel van Robbie en deed hem een servetje voor en ging hem pap voeren."

»En sloeg ik haar den lepel uit de hand?" vroeg Jaap verontwaardigd.

»Wel neen, je at maar altijd door en Juf voerde je eerst van een theeschoteltje met een klein lepeltje en toen van een soepbord met een grooten lepel en toen uit de soepterrine en de heele soeplepel ging in je mond."

»Hè, wat flauw," zegt Jaap, »en wat toen?"

Corrie begint verbazend te lachen en zegt:

»Toen ben je gebarsten en daar werd ik wakker van."

HOOFDSTUK III.

Eenige dorre bladeren en takjes vallen uit een boom in Lili's wagen.

»Kijk eens, wat begint het te waaien en de lucht is zoo zwart, laten we gauw naar huis gaan."

De kinderen springen op en Jaap gaat vóór den wagen en Corrie en Maus er achter om te duwen. Holderdebolder, gaat het over den Rouwenberg, den weg af naar beneden.

»Pas op! niet zoo hard!" roept Lili angstig.

Juist heeft ze het gezegd, als het rad van den wagen tegen een boomwortel stoot, de wagen wipt voorover en de arme Lili ligt languit op den grond.

Corrie en Maus staan verschrikt te kijken en Jaap haast zich naar Lili, en beurt haar van den grond.

»Heb je je pijn gedaan?" vraagt hij angstig.

»Een beetje," zegt Lili met een trillende stem, »mijn hand doet een beetje pijn, maar dat is niets, laten wij maar gauw naar huis gaan."

Maus en Corrie hebben den wagen overeind gezet, maar als Jaap Lili op het bankje zet, gaat de wagen op zijde en ze hooren een rammelend geluid.

Lili glijdt naar één kant en Jaap haast zich er haar weer uit te beuren en plaatst haar midden in de boschbesstruiken op den hoogen rand van den weg.

»Wat is er gebeurd?" vraagt Lili.

»Het voorrad is heelemaal kapot," zegt Jaap met een bedenkelijk gezicht, »hoe krijgen we je nu thuis?"

Ze zien elkaar een oogenblik besluiteloos aan en dan naar de dreigende lucht en de dorre bladeren, die naar beneden fladderen. Eenige kraaien vliegen krassend van boom tot boom en het begint hard te waaien.

»Ik zal gauw naar de Steeg gaan om een anderen wagen te halen," zegt Jaap, »Maus en Corrie kunnen hier bij je blijven."

»Ik zal wel met je mee gaan om een wagen te halen," zegt Maus en hij begint al op te stappen.

»En moet ik hier blijven in dat griezelige bosch?" jammert Corrie.

»Je kunt Li toch niet alleen laten," zegt Jaap verwijtend.

Lili heeft de tranen in de oogen maar zegt toch dapper:

»Ga jullie maar weg, als je maar gauw terug komt."

»Ga maar Jaap," zegt Corrie, ik zal bij Lili blijven."

»Goed zoo, je bent een dapper meisje; ga je mee Maus?"

»Neen, ik blijf ook."

Nu zet Jaap het op een loopen en is weldra uit het gezicht verdwenen.

HOOFDSTUK IV.

»Lili," zegt Corrie, »ben jij bang?"

»Bang? neen, waarvoor?"

Corrie kijkt angstig rond en zegt dan:

»Ik vind het zoo griezelig."

»Griezelig in het mooie bosch? en je gaat altijd zoo graag naar het bosch?"

»O ja, als het mooi weer is, maar als het zoo waait, hoor eens!"

»Hè," zegt Lili, »nu wordt het precies als in mijn droom; kijk die takken elkaar eens om de ooren slaan en kijk die kleine blaadjes, hoe ze trillen en suizen, ik wou dat we nu ook de muziek hoorden van de aardmannetjes."

»O neen, neen!" roept Corrie angstig en klemt

zich aan Lili vast, o neen Lili, hoe kun je dat wenschen, ik ben zoo bang!"

Maus is opgestaan en kijkt overal rond en houdt zijn hoed met beide handen vast.

»Huuuuu!" fluit de wind door de hooge boomen. Dwarrelend komen de groene blaadjes naar beneden en de dorre bladeren waaien op uit het mos, fladderen omhoog, om een eindje verder weer op het zachte mos neer te vallen.

»O Lili, was het zoo ook in je droom? en kwamen toen de kaboutertjes?"

»Ja, en al de vogeltjes en de haasjes en toen het hert."

»En de kikker," zegt Maus, »ha, daar heb je er een!"

»Wie? wat?" fluistert Corrie bang.

»Een kikker, kijk maar, daar springt hij heen."

»O Lili, ik ben zoo bang," zegt Corrie half huilend, en ze verstopt haar gezicht op Lili's schoot.

»Kijk Lili," zegt Maus om Corrie te plagen, terwijl hij een steen op zij rolt, »was het zoo'n holletje waaruit de kaboutertjes kwamen?"

»Ja, het was ook onder een dikken boom." Maus bukt zich en gaat met zijn oor bij het gat liggen en luistert.

Corrie richt zich op en kijkt naar hem.

»Wat doe je?"

»Ik wil eens luisteren of ik ze hoor zingen in hun hol. Ja, ik hoor wat, zoo'n vreemd gegons."

»O Lili!" gilt Corrie, »zouden ze er uit komen?"

»Och, bang kind, dacht je wezenlijk dat er kaboutertjes waren? dat is immers allemaal gekheid."

»Zijn er geen kaboutertjes?"

»Wel neen, wees toch niet zoo bang en kijk eens naar die donkere lucht, dat is veel erger, want het zal hard gaan regenen. Hé, het doet toch wel erge pijn."

»Wat?" vraagt Corrie belangstellend.

»Mijn hand."

Lili laat haar hand zien, die erg rood en gezwollen is.

»Daar heb je niets van gezegd en je huilde niet en daarom hebben we er niets van gemerkt."

»Li huilt niet zoo gauw als jij," zegt Maus, »zij is niet kleinzeerig en niet bang."

Corrie plukt eenige groote eikebladeren en legt ze op Lili's pijnlijke hand.

»Is dat niet koel?"

»Ja, dank je wel, dat helpt."

Corrie en Maus plukken beide nog meer frissche bladeren en binden ze met een zakdoek om Lili's hand.

»Hè!" roepen allen te gelijk. Een flikkerende bliksemstraal schiet uit de donkere lucht.

»Een, twee, drie, vier, vijf," telt Lili.

»'t Is nog veraf," zegt Maus.

Daar hooren ze het rommelen van den donder.

De wind bedaart een oogenblik om spoedig met vernieuwde woede uit te barsten, en ze hooren in de verte een gonzend geluid als het uitlaten van stoom uit een stoomketel. De boomen zwiepen heen en weer, dorre takken breken af en vallen op de drie angstige kinderen neer.

»Wat is dat vreemde geluid?"

»O zie eens door de boomen, daar komt de regen en hagel, o! wat een licht!"

Hevige donderslagen volgen elkaar en de arme kinderen worden gepijnigd door scherpe

hagelsteenen en kletsnat van den nu stroomenden regen.

Ze kruipen zoo dicht mogelijk bij elkaar en trachten hun gezicht onder hun hoed te bedekken.

»O Lili," jammert Corrie, »hoe lang zou het duren?"

»O niet lang, straks zal de zon weer gaan schijnen."

»Ik heb nog nooit zoo iets akeligs beleefd," zegt Corrie huiverend, »zoo alleen met ons drietjes in zoo'n groot bosch, hu! zoo griezelig!"

»Ik vind het niets griezelig," zegt Lili, »alleen een beetje erg nat en koud; ik denk dat de lucht wel gauw over zal drijven, kijk maar of het daar niet wat lichter wordt; het hagelt niet meer en de regen wordt minder. Stel je nu eens voor dat het nacht was, of midden in den winter, dat zou veel erger zijn."

»Daar wordt het lichter," zegt Maus rondziende, »maar aan den anderen kant is het zoo zwart! maar dat hebben we gehad. Het onweert nu in de verte. Zou het nu in Doesborgh zijn?"

»Ja, dat kan wel, maar in Arnhem is het alweer mooi weer."

»Hè, wat duurt het lang, vóor ze ons komen halen," zegt Corrie.

»Ze moeten eerst een' anderen wagen zoeken en ze zullen de bui eerst over laten gaan," zegt Maus.

»Neen," zegt Lili, »ik wed dat Papa zelf dadelijk meegaat om mij te halen, al hagelt het nog zoo hard."

De kinderen zitten een poos zwijgend te wachten. Eindelijk zegt Corrie:

»Ze komen niet, ze hadden al lang hier moeten zijn, o Lili, Jaap kan ons zeker niet weervinden en nu moeten we hier den heelen nacht blijven."

Corrie begint te huilen en Maus loopt heen en weer en roept:

»Hei! ho! hier zijn we!"

Maar er komt nog niets. Lili slaat den arm om Corrie heen, maar ze weet niets te zeggen om haar te troosten.

Op eens heldert haar gezicht op en zij vraagt:

»Zal ik je een vertelseltje vertellen?"

»Ja, ja," roepen Maus en Corrie tegelijk, en de laatste droogt hare tranen en ziet verlangend Lili aan.

»Ik zal je vertellen waarom dit de Rouwenberg heet."

HOOFDSTUK V.

»Heel, heel lang geleden, wel drie of vierhonderd jaar, woonde hier ergens in de buurt een edelman met zijne vrouw en een' eenigen zoon. Ze waren schatrijk en ze waren heel gelukkig; nooit hadden ze nog verdriet gehad. De zoon was braaf en goed; hij had veel geleerd; hij kon ook op de harp spelen en mooi schilderen.

Als nu de edelman, zijne vrouw Clotilde en zijn zoon Bruno in de lange winteravonden bij den haard zaten, waar groote beukenblokken op lagen te branden, dan keken ze in de vlammen en naar de dansende vonken en dan maakten ze plannetjes voor de toekomst. Want Jonkheer Bruno was verliefd op Octavia, de dochter van een' ridder in de buurt van Doesborgh.

Octavia had beloofd over een jaar met hem te zullen trouwen, en nu zou er een kasteel gebouwd worden, boven op dezen berg, op het hoogste punt, waar men een prachtig uitzicht had over de rivier en over de bosschen en bergen van den omtrek, en waar Octavia het kasteel van hare ouders duidelijk zou kunnen zien.

Bruno, die zoo goed kon teekenen en schilderen, maakte teekeningen van het groote gebouw; er zou een groote muziekzaal zijn en een schilderijenzaal en een snoezig boudoirtje voor zijn jonge vrouw. Ook een hooge toren, met een wenteltrap er in en boven in een kamertje voor den torenwachter, die altijd uit moest kijken of er ook roofridders in aantocht waren. Ook zouden er stallen voor wel dertig prachtige paarden gebouwd worden.

Er werden knappe bouwmeesters en werklui besteld, en toen het voorjaar werd en de sneeuw gesmolten was, stegen de edelman, zijne vrouw Clotilde en Bruno en Octavia te paard en reden door de bosschen naar dezen berg. Twee pages en eenige knechten reden achter hen. Ze hadden puntige stokken in de hand.

»Dierbare Octavia," sprak Bruno, »wijs mij de plaats waar het kasteel moet staan."

Octavia liet haar spierwit paard steigeren en galoppeerde over de open vlakte boven op den berg. Met de hand boven de oogen keek zij overal in het rond, liet haar paard telkens stil staan en in het rond draaien en zei eindelijk:

»Hier, liefste Bruno, hier zullen wij gelukkig zijn."

Nu naderde een page, sprong van zijn paard en bood Octavia een' langen, spits gepunten stok aan.

»Hier," sprak zij, moet de toren staan, hier, naar Doesborgh gekeerd; en de muziekzaal komt op het Zuidwesten en de schilderijenzaal op het Noorden."

Nu kwamen twee knechten, sprongen van hunne paarden, maakten elk een spade los die aan het zadel bevestigd was, en begonnen een gat te graven op de plaats die hun aangewezen was. Toen het gat diep genoeg was, wierp Bruno er een zilveren munt in, zeggende:

»Voor de goede aardmannetjes."

Octavia maakte den sluier van haren hoed los, wierp dien in het gat en sprak:

»Voor de lieve boschnimfen."

De oude edelman wierp zijn zakmes in den kuil, zeggende:

»Opdat het schadelijk gedierte verdwijne."

Vrouw Clotilde wierp een ruikertje van sneeuwklokjes in de aarde, zeggende:

»Voor de bloemen en planten van het lieve bosch; mogen ze elk voorjaar een gelukkig jaar inluiden."

Toen plantte Octavia den langen stok, de knechten maakten den kuil dicht en schaarden zich allen om den stok, en deden een stil gebed voor den voorspoed van den bouw en het geluk van zijn bewoners.

Toen reden ze naar huis en den volgenden dag kwam de bouwmeester met zijn werkvolk, en op de plaats die er voor aangewezen was, begonnen ze te bouwen. En van heinde en verre werden steenen en hout en ijzeren bouten aangevoerd, en eindelijk de leien voor het dak en voor den toren.

En Bruno en Octavia gingen dagelijks kijken naar den bouw van hun kasteel, en toen het bijna klaar was beschilderde Bruno zelf de muren van Octavia's kamer. En Octavia stemde zelve de snaren van een Aeolus harp, die in een der ramen van den toren zou opgehangen worden, opdat de wind er op zou kunnen spelen.

En toen het heele kasteel gereed was, gemeubeld en met gordijnen en tapijten behangen, de wijn in de kelders en de paarden in de stallen, toen trouwden Bruno en Octavia, en ze gingen een huwelijksreis maken in vreemde landen, ver over de zee.

En op den avond, toen ze terug zouden komen, waren de oude edelman en Clotilde in het nieuwe kasteel, en ook de ouders en de broertjes en zusjes waren er. En het kasteel schitterde van pracht en weelde en allen bewonderden het, en de kinderen liepen overal rond en beklommen zelfs den toren.

Maar plotseling kwamen allen de wenteltrap afstuiven en kwamen doodsbleek in de muziekzaal bij hunne ouders, roepende:

»O Vader en Moeder, O! o! o!"

»Wat is er, wat is er?" riepen deze verschrikt.

»O Vader, o Moeder, er is een klagelijk geluid boven in den toren, het is of er iemand jammert en huilt."

Allen zagen verwonderd en beangst, totdat de oude edelman begon te lachen, zeggende:

»Het is de Aeolusharp, de wind speelt er op."

Nu zijn allen gerustgesteld en ze zitten gezellig bij elkaar.

»Hoe moet het kasteel nu heeten?" vraagt Octavia's vader.

»De Geluksberg," zegt de oude edelman, »dat brengt geluk aan."

De vader van Octavia schudt twijfelend het hoofd en op hetzelfde oogenblik stormen er eenige knechten binnen, jammerend en verschrikt:

»Jonkheer Bruno! o onze edele heer!"

»Wat is het met hem?"

»Hij is dood!"

»En Octavia?"

»Ook dood! ze zijn in de zee verdronken, een bode bracht het bericht."

Nu zijn allen verslagen en wanhopig en het is hartverscheurend de droefheid aan te zien.

Eindelijk vermant zich de oude edelman en zegt:

»Nu is het de Rouwenberg."

»De Aeolusharp heeft het voorspeld," roept de oudste broer van Octavia; hij snelt de wenteltrap van den toren op, rukt de harp los en slingert haar zoo ver hij kan van zich af in de boomen van het woud.

Den volgenden dag moet de bouwmeester komen met al het werkvolk, en het heele kasteel wordt afgebroken en alle steenen en al het hout en ijzer en de leien van het dak, alles wordt van den berg afgevoerd en niets blijft er over. Alleen de Aeolusharp hebben ze niet kunnen vinden, maar als de wind uit het zuidwesten blaast, hooren de menschen die in het bosch wandelen een klagelijk geluid op den Rouwenberg en dat is de Aeolusharp die ergens in een boom zit, ze weten niet waar."

HOOFDSTUK VI.

Maus en Corrie hebben ingespannen zitten luisteren en als Lili ophoudt met vertellen, zegt Maus:

»Ik heb nog steenen in den grond gezien daar boven in den weg."

Corrie ziet naar boven in de boomen en vraagt: »Zou die harp er nog zitten?"

»Ik weet het niet," zegt Lili lachend, »maar zie eens hoe de zon schijnt, mijn jurk wordt alweer een beetje droog."

Maus en Corrie loopen rond.

»Een slak, nog een slak!" zegt Corrie, »o, zie eens, nog een! hoe gek, anders zie ik ze hier nooit."

»Dat komt van de nattigheid; nu kunnen ze kruipen, anders blijven ze in het mos zitten.

Hoor! een lijster, kijk daar loopt hij onder die struiken, hij pikt wat van den grond. O, nu vindt hij veel slakken en wormpjes, die door den regen uit den grond komen."

»Een konijn!" roept Corrie, »kijk, kijk, daar gaat hij, nog een! zie je ze wel?"

Lili rekt haar hals uit, maar ze ziet ze niet.

»Ik zit hier zoo laag, ik kan niet zoo veel zien als jullie."

»Zullen wij je opbeuren?" vraagt Maus medelijdend.

»O, neen, ik kan het mij best voorstellen, ik zit hier goed."

»Ik geloof dat ik het vreeselijk naar zou vinden om niet te kunnen loopen," zegt Corrie.

Lili krijgt een kleur en de tranen springen haar in de oogen.

»Ik wil het niet naar vinden; Mama zegt, dat er bij elk verdriet een geluk komt."

»Ja? welk geluk heb jij dan?" vraagt Corrie nieuwsgierig.

Lili telt op haar vingers: »Vooreerst heb ik een lieven vader en een lieve moeder."

»O, die heb ik ook," zegt Corrie haastig.

»Ten tweede heb ik twee grootmoeders en een grootvader."

»Ik heb maar één grootvader en éene grootmoeder," zegt Corrie, »maar ik heb Oom Frits, en die heb jij niet."

»Oom Frits? die is ook van mij."

»Welneen," zegt Corrie beslist, »Oom Frits is geen Oom van jou."

Lili kijkt verbaasd en zegt:

»En ik heb altijd Oom gezegd."

»O ja," zegt Maus, »iedereen zegt Oom, Leonard zegt het ook en al de jongens en meisjes die Oom kennen, maar Oom is alleen een echte wezenlijke Oom van Jaap, Corrie, Robbie en mij en van de nichtjes Stevens."

»Dus, dat geluk heb je niet Lili."

»Och, ik zeg toch Oom en Oom is altijd zoo lief voor mij en ik heb nog zooveel andere prettige dingen."

»Ja, ik ook," zegt Corrie, »maar wat heb jij, dat ik niet heb?"

»Ik weet het," zegt Maus, »tante heeft het

gezegd. Lili kan altijd wat prettigs bedenken; als het regent vindt zij het prettig, omdat dan alles zoo frisch wordt, en als het hard waait, kijkt zij zoo graag naar de takken en dan verbeeldt zij zich mooie muziek te hooren en dan bedenkt zij mooie geschiedenissen en dat kunnen wij niet."

»Ja, ik kan mij altijd mooie prettige dingen voorstellen. Toen het zoo hagelde dacht ik aan St. Nicolaasavond, als er gestrooid wordt, dan kletteren de suikerboonen en ulevellen zoo gezellig tegen de deur en het behang en tegen de kachel. Verleden jaar vond ik een chocolaadje in den aschbak, het smaakte maar een klein beetje naar asch. Hè, ik verlang alweer naar St. Nicolaas; maar neen, eerst moeten we nog veel pret hebben van den zomer. Wat zitten we hier nu heerlijk, ik word alweer warm en droog van de zon; wat schitteren de droppels aan de takken, precies diamanten. Ik wou, dat we nu eens kaboutertjes zagen."

»En je hebt gezegd, dat er geen kaboutertjes waren," zegt Corrie.

»O ja, niet in de werkelijkheid, maar wel in

de verbeelding. Kijk, daar zou juist een mooie dansplaats zijn. Maar ik weet niet of kabouter-tjes dansen; misschien wel met de boschnimfen. Die hebben altijd dunne dansjaponnetjes aan van witte spinnewebben, met schitterende regendrop-peltjes in het haar en kransjes van boschanemo-nen en, in plaats van kant en borduursel, hebben ze fijne varentjes op de japon. De waternimfen bij de beek, hebben vergeet-mij-nietjes in het haar en rokjes van waterlelies. Ze hebben vleugeltjes zooals de glazenmakers, zoo glanzend en door-schijnend. Ik denk dat ze altijd dansen en vroo-lijk zijn. Zie je daar die paddestoelen? daar gaan ze op zitten en dan brengen de bijen haar een beetje honig en de eekhorentjes plukken beuke-nootjes voor haar en de vogeltjes zingen voor haar en ...."

»Hei! ho! waar zit jullie?"

»Hier!" roept Maus verheugd, want daar hoort hij de stem van Lili's vader, die met Jaap naar hen toe komt.

Gerrit de knecht volgt hen met de hittenkar. Maus en Corrie loopen hem te gemoet.

»Hier zijn we, Oom; het heeft zoo gehageld en geregend en we zijn zoo nat geweest, maar we zijn bijna weer droog."

»Waar is Lili? o ik zie haar al; mijn lieve schat, mijn kleine meisje, wat zijn we ongerust geweest!"

»O papa, het was voor ons lang zoo erg niet als voor u; het duurde niet lang en toen was het zoo mooi en Corrie is niets bang meer."

»Lili heeft ons zoo prettig verteld van de Rouwenberg en van de kaboutertjes en de nim-fen, het was leuk!" zegt Corrie.

»Ja, Lili is een schat, en een zonnetje, zij is altijd tevreden; maar wat scheelt er aan je hand?"

»Toen ik uit den wagen viel, heb ik haar bezeerd, ik zal er nog wat koele blaadjes op leggen."

»Laat eens zien," zegt mijnheer Bantam en wil haar hand nemen, maar Lili trekt haar angstig terug en wikkelt er voorzichtig den zakdoek af.

»Doet het zoo'n pijn?"

»Ja, Papa."

De hand is rood en opgezwollen.

»Dat lijkt wel gekneusd, dat doet zeker geduchte pijn?"

»Ja Papa."

»We dachten, dat het heelemaal beter was, want zij vertelde ons zoo prettig, en zij klaagde in het geheel niet," zegt Maurits.

»Hoe kon je dat toch doen, Lili?"

Nu barst Lili in tranen uit; ze heeft zich zoo lang goedgehouden om Maurits en Corrie gerust te stellen, maar nu dat niet meer noodig is, kan zij zich niet meer bedwingen. Haar Papa neemt haar in zijne armen, want ze is erg klein en teer, en hij noemt haar zijn klein dapper meisje. Na een diepe snik herstelt zij zich en haar Vader plaatst haar in de hittenkar en daar gaan ze zoo vlug mogelijk den berg af en terug naar de Steeg.

HOOFDSTUK VII.

»Ze hebben gezegd, dat ze dadelijk na het eten zouden komen," zegt Jaap van Dam, die vóor den tuin van het Wapen van Athlone op den straatweg staat uit te kijken.

»Ze eten zeker erg veel en heel lekker in Rustoord," zegt Corrie die bij hem staat.

»Zouden ze nog meer eten dan wij?"

»Neen, maar ze zijn laat begonnen, want de Boshamers zijn met de hittenkar verdwaald en eerst om half zes thuis gekomen. Zie onze poes weer eens bedelen op Rustoord, zij loopt er altijd heen als zij de borden hoort rammelen. Kijk, nu zijn ze klaar, daar komen Jan Bamstien en Leonard; ze gooien hun servet zoo maar op den grond. O neen, ze worden teruggeroepen, ze moeten het opvouwen."

»Hei Jan! breng je trom mee!" roept Jaap hem toe, »en Leonard, je harmonica!"

Jaap loopt met een trompet in de hand ongeduldig heen en weer. Eindelijk zet hij de trompet aan den mond en begint geweldig te toeteren.

Daar komen uit alle pensions aan den straatweg jongens en meisjes te voorschijn en een oogenblik later heeft Jaap een grooten kring om zich verzameld.

»Hè, had ik dat maar eerder gedaan," zegt hij. »Hoeveel muzikanten hebben we nu bij elkaar? Jan Bamstien, jij voorop met je trom, Leonard van den Overt, jij er achter met je harmonica en mooi spelen hoor! Maus met de fluit, Edzard, waar ben je? waar is je occarina?"

»In het pension."

»Haal hem dan!"

Edzard Goris holt terug, zijn zusje Willy holt mee om haar cri-cri te halen, Jo van den Overt komt met een klein gietertje, zet den tuit aan zijn mond en maakt afschuwelijke geluiden.

De kellner van Athlone staat er lachend naar te kijken en als kleine Jopie Goris bij hem komt, zegt hij:

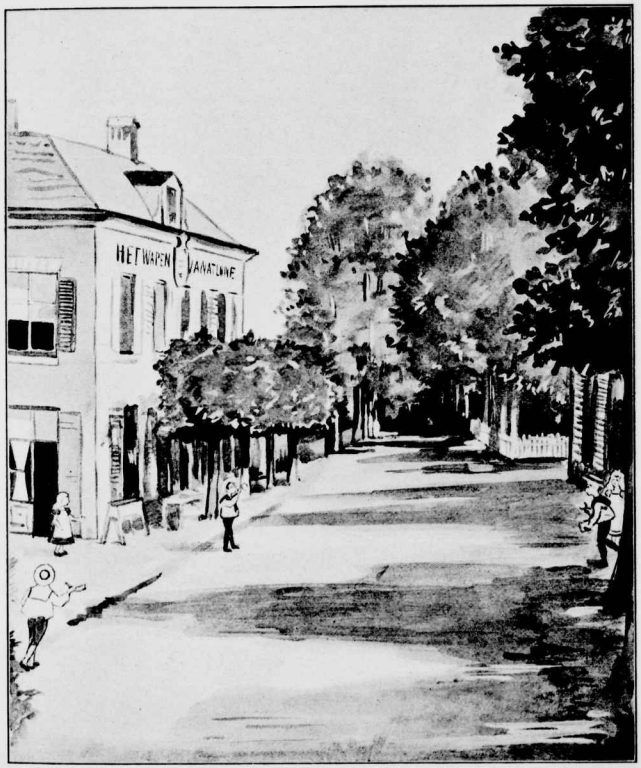

»Moet je ook muziek maken?"

»Ja, maar ik heb niets."

»Hier, neem dat stuk blik en sla daar op met je vuist."

Dat vindt Jopie heerlijk en slaat zoo hard, dat zijn kleine vuist pijn doet. Hij trekt een leelijk gezicht en gooit het blik weg. Dadelijk raapt Corrie het op en slaat er op met een stok; nu wil Jopie het terug hebben, maar Corrie loopt er hard mee weg en Jopie huilend haar achterna.

»Jopie, Jopie!" roept de juffrouw van Rustoord, »kijk eens, een trompet!"

Nu keert Corrie zich om, geeft het blik aan Jopie terug en loopt naar de juffrouw met de trompet.

Maar Jopie wil niets meer van het blik weten en loopt even hard naar de trompet.

»Neen Corrie, de trompet is voor Jopie, jij hebt het blik."

Cor kijkt op haar neus en wil het blik opzoeken, maar Frits Boshamer loopt er hard trommelend mee weg. Cor kijkt verdrietig en als Jaap dat ziet, zegt hij plagend:

»Cor, speel op je poot."

»Och, flauwe jongen."

»Weet je wat? neem de tafelschel uit onze zitkamer."

»Ha! dat is mooi!" juicht Corrie, en ze komt weldra met dat instrument terug.

»Tetteretet, tettere tettere tetteretet!"

»Tji en Pi," roept Jaap »waar blaas jullie op?"

Een paar lange meisjes komen aangeloopen, al blazend op cartonnen kokers. Het zijn Margaretha en Geertruida Stevens, bij verkorting Tji en Pi genoemd, een paar vroolijke snuiters, die in pension Kastanjeoord logeeren.

»Waar zijn Bom en Lientje?" vraagt Corrie.

»O, die komen nog, juf maakt toeters voor haar."

»En Piet en Dolly Loseman?"

»Ja die komen ook, ze wilden eerst nog hun jutteperen opeten; wij hebben de onze in den zak gestoken, kijk maar."

»Krijg jullie al jutteperen?"

»O ja al zoo lang."

»Hoe lang?"

»Vandaag en gisteren."

»Krijg je ook reine claudes?"

»Neen, die zijn er nog niet."

»En wij hebben ze al driemaal gehad."

»Wij eten toch lekkerder op Kastanjeoord."

»Krijg jullie dan ook chocoladepudding met vanillesaus?"

»O ja."

»En turfbroodjes?"

»Die krijgen wij op Rustoord," zegt Jan Bamstien, »en die zijn heerlijk! wij eten het lekkerst van al de pensions."

»Dat is niet waar," zegt Pi, »wij eten het lekkerst op Kastanjeoord."

»Neen, je weet er niets van," zegt Jan, »wij zijn het liefst op Rustoord, niet waar Frits?"

»Jongens! waar sta jullie toch over te zeuren! laten we nu beginnen," roept Paul Boshamer, die een mooie posthoren aan een koord om zijn hals heeft.

»Ze zijn er nog niet allemaal."

»Laten we dan samen op den weg gaan toeteren."

Nu gaan ze midden op den weg staan en blazen en slaan met al hun kracht op hun verschillende instrumenten.

Daar komt een dame uit een der pensions en zegt:

»Kinderen, houdt je toch stil, denkt toch aan de menschen die een dutje doen, gaat in de Middachterallee, dan hinder je niemand."

Allen zwijgen behalve Willy, die met de hand in den zak haar cri-cri laat hooren.

Daar komen nog verscheidene jongens en meisjes aangeloopen, met fluitjes, trompetten en papieren toeters.

»Jongens houdt je nu stil tot aan de laan," zegt Jaap, »de kleintjes voorop achter Jan Bamstien; hier Leni en Tineke, Jopie en Robbie, Iddy en Annie, Leentje met Harry, Marie, Corrie, Piet, Edzard, komt in 't gelid en Bom schetter nu niet al te hard in de ooren van Maus."

»'k Zal wel weerom schetteren," zegt Maus.

Jaap pakt Willy bij een arm en plaatst haar tusschen Tji en Bom Stevens. Bom heet eigenlijk Louise.

»Frits en Dolly, wat eet jullie daar?"

»Jutteperen."

»Kom, eet nu niet, dan kun je niet fluiten. Maar waar is Lili?"

»Lili! Lili!" roepen nu verscheidene stemmen, »waar ben je?"

»Hier, in de veranda!"

»Och, dat arme kind en ze is nooit verdrietig," zegt Jaap. »Nu zal zij voorop rijden, wie helpt duwen?"

»Ik, ik!" roepen Henk en Paul.

»Goed, om beurten; je kunt je fluit of je horen met de andere hand vast houden."

Ze loopen snel naar Lili, die verlangend naar hen uitziet en ze rijden haar in een geleenden wagen, want de hare is bij den smid, het hek uit op den straatweg, waar al de kinderen stoeien en door elkaar loopen.

»Blijft nu toch in het gelid," roept Jaap kommandeerend. »Henk en Paul, jullie voorop met den wagen, neen, eerst Jan Bamstien met de trom, dan de wagen en dan al de anderen, de kleintjes voorop, ik zal den trein sluiten. Jan! begin nu maar heel zachtjes te roffelen en bij de halt van de tram mag de muziek beginnen. Voorwaarts, marsch! Een, twee, een, twee."

Het is een aardig gezicht al die kinderen te

zien marcheeren; ze loopen niet erg in den pas, maar dat zal straks wel beter gaan als Jan hard mag trommelen.

Uit al de pensions komen moeders en tantes om de kinderen na te kijken. Verscheiden dorpskinderen loopen op klepperende klompen mee en ook hebben zich eenige fietsrijders aangesloten; ze rijden als herdershonden om de heele bende heen. Nu zijn ze in de donkere laan; ze zetten hun fluiten en trompetten aan den mond en daar begint het lawaai, het is oorverscheurend, maar het duurt niet lang, want ze kunnen weldra niet meer blazen van het lachen; nu wordt het een heel ander concert van schateren en gillen en ze loopen erg uit den pas, maar Jan Bamstien begint een duidelijken marsch te trommelen.

Bom, bom, bombombom, bom, bom, bom, bom. En als ze de stoomtram tegen komen, doen ze erg hun best en alle menschen kijken en rekken hun halzen uit om hen na te zien.

HOOFDSTUK VIII.

Het is 3 uur en de stoomtram uit Velp kan elk oogenblik komen. Vóor het hotel »de Engel" staat eene menigte jongens en meisjes uit te kijken. Ze zijn dood stil en spitsen hunne ooren om het eerste gebel van de stoomtram te hooren als zij Quisisana passeert. Want ze kijken allen verlangend uit naar Oom Frits.

Jan Bamstien staat met de trommelstokken klaar en al de kinderen hebben een of ander muziekinstrument in de hand.

»Stil!" zegt Jaap.

»Ik zeg niets," zegt Edzard.

»Stil dan toch!"

»Och, ik zeg immers niets!"

»Jawel."

»Dat's niet!"

»Dat's wel!"

»Daar," zegt Jan, »daar komt-ie!" en meteen slaat hij uit alle macht een stevigen roffel. Al de kinderen beginnen mee te fluiten, te klingelen en te toeteren, maar er komt geen tram.

»Stilte!" roept Jaap, »het is de tram van Dieren."

Allen kijken om en van den anderen kant komt een tram, voorbij Rhederpark en voorbij het postkantoor en houdt weldra stil bij den Engel.

»Daar komt-ie!" roept Iddy Friedland, »daar! daar! kijk maar!"

Ja, daar komt toch de gewenschte tram en Jan begint weer te roffelen en al de kinderen maken een helsch lawaai, tot dat de tram stil staat.

»Dag Oom! dag Oom! Oom Frits!"

Alle menschen in de beide trams kijken verbaasd naar die opgewondenheid.

»Het is of er een koning of een koningin aankomt," zegt een oude dame; »ze houden zeker veel van dien Oom; zouden dat allemaal neefjes en nichtjes zijn? het zijn er wel meer dan twintig; kijk ze hem eens aan zijn lijf hangen. Och, kijk dat meisje in het wagentje, zij steekt de beide handen naar hem uit. Hij schudt al de jongens en meisjes van zich af en gaat het meisje omhelzen en wat doet hij nu? wil hij de kinderjuffrouw pakken? o neen, hij neemt haar het kleine kind af en gaat er mee op den loop en al de kinderen achter hem aan!"

De beide trams vertrekken en de menschen kijken nog zoo lang mogelijk uit naar het vroolijk troepje.

»Waar is Oom Frits nu?" vraagt Mevrouw Stevens aan de kinderjuffrouw.

»Mijnheer is met Hukkie en al de kinderen achter in den tuin, o, daar komen ze alweer aan."

»Jongens, laat Oom Frits toch met rust; foei, je zult nog maken dat Oom met de volgende tram weer weg gaat. Dag Frits, neem mij toch niet kwalijk dat de kinderen zoo druk zijn, als jij komt zijn ze altijd half dol."

Lachende en hijgende van het harde loopen laat Oom zich met Hukkie op een stoel vallen; hij zet haar op zijn knieën en wil met Mevrouw

Stevens gaan praten maar al de kinderen hangen op zijn schouders en tegen zijn knieën en praten allen door elkaar.

»Wacht, ik zal ze den mond wel stoppen, Hukkie, zoek maar in mijn zak."

»O, ulevellen, chocolaadjes!" juichen de kinderen en dansen om hem heen.

Kleine Hukkie is nog veel te klein om te zoeken en nu mag Robbie het doen. Die kleine baas heeft het wel meer gedaan, hij weet dadelijk waar hij wezen moet en haalt een groote doos te voorschijn en wil er wat uitnemen, maar Oom zegt:

»Wie is de oudste en de wijste van de meisjes?"

»Tji is de oudste maar Lili is de wijste," zegt Jaap.

»Ja, Lili mag uitdeelen."

»Hè," roepen de kinderen, als Lili de doos open maakt, »allemaal groote flikken, heerlijk! Dank u wel Oom, dank u, dank u."

Voor een oogenblik zijn ze allen druk met de flikjes en de kinderjuffrouw neemt Hukkie, en Oom Frits kan een poosje met Mevrouw Stevens praten.

»Oom!" zegt Maurits, »we hebben nu ieder drie flikken en de overigen zal Lili bewaren tot

we bij de moshut zijn; u gaat toch met ons mee?"

»Ja zeker ga ik mee, ik verlang er naar om met jelui uit te gaan."

»Hoezee, lang leve Oom Frits," roepen al de kinderen en dansen om Oom heen en beginnen weer met de muziek.

Tetteretè, boem, boem! tuuuu! ting tang!

»Schei uit! schei uit!" roepen Oom en Mevrouw Stevens te gelijk met de handen voor de ooren.

»Hè Oom," zegt Jaap, »u hebt het ons zelf geleerd in de achterkamer bij Grootmama en u zei altijd: »toe maar jongens, nog harder!"

»Ja," zegt Oom, »toen waart ge met je vijven, maar nu zijn er zooveel. Straks in het bosch, dan kun je je gang gaan."

»Gaan we dan nu, Oom?"

Oom kijkt op zijn horloge en vraagt:

»Hoe laat eten we hier?"

»Om 5 uur, Oom!"

»Vooruit dan maar, dan kunnen we het nog juist doen."

HOOFDSTUK IX.

»Ik naast Oom Frits," zegt Corrie, terwijl Bom zich van Oom's anderen arm meester maakt.

»Hè neen, Bom, we hadden afgesproken dat ik eerst naast Oom mocht loopen," zegt Lientje pruilend.

»Ga dan maar aan den anderen kant."

Lientje wil Corrie wegdringen maar dat gaat niet en nu gaat zij achterste voren voor Oom's voeten loopen.

Jopie en Robbie houden Oom bij zijn jas vast en de anderen dringen zich allen zoo dicht mogelijk om Oom heen.

»Neen jongens, zoo gaat het niet; hier jij met je trom, hoe heet je?"

»Ik heet Jan Bamstien, Oom?"

»Ben je ook al een neef van mij?"

»Ja Oom."

»Neen, neen," zegt Corrie, »hij is geen neef van u."

»Is het een brave kerel?"

»Ja Oom."

»Nu, dan mag hij Oom zeggen; en loop nu vooraan en trommel er maar flink op los, goed in de maat hoor!"

Jan kijkt trotsch om zich heen, zet zich in postuur en slaat een flinken marsch.

»Twee aan twee!" kommandeert Oom, »de kleintjes en de wagen met Lili achteraan bij mij."

Ze zijn weldra in het gelid geschaard; Pi neemt Robbie en Harry aan de hand, Tji met Annie en Leni, en Oom komt achteraan met Jopie, Iddy en Tineke.

»Een, twee, voorwaarts! marsch!"

Daar gaan ze, vroolijk pratend en lachend, telkens omziend naar Oom Frits, die van Tji alle bizonderheden hoort, van de verschillende jongens en meisjes.

»Oom, Corrie gelooft dat er kaboutertjes zijn

en nu kijkt zij in het bosch altijd rond of zij ze ook ziet."

»Hoe komt ze daaraan?"

»Lili heeft er haar van verteld en nu wil zij niet gelooven, dat het maar gekheid is."

»Dan zullen wij eens op de kabouterjacht gaan en wie er een vindt, krijgt wat."

»Maar Oom, dan krijgt niemand wat, want er zijn geen kaboutertjes."

»Ja, dat weet ik nog niet, we moeten maar eens probeeren of we er een kunnen vangen."

»Hè Oom, ik geloof er toch niet aan."

»Nu, goed, we zullen zien."

Pi is erg verbaasd, ze begrijpt niet wat Oom toch meent.

Oom draait zijn snor op en lacht in zich zelf.

»Hè Oom, toe, zeg het mij, wat meent u toch? er zijn toch geen kaboutertjes?"

»Wacht maar eens, heb maar geduld, nietwaar Lili?"

»Ik begrijp er niets van," zegt Lili, »maar ik zal geduldig afwachten."

»Oom, mogen we nu toeteren?" roept Paul,

als ze in de donkere Middachterallee zijn aangekomen.

»Neen, niet voor dat je bij de moshut bent."

Jan Bamstien begint in een sneller tempo te trommelen en nu slaan ze de eerste dwarslaan links in. De kleine Robbie loopt dapper en vlug mee en ontsnapt telkens aan de hand van Pi.

Als ze eindelijk de hoogte beklommen en de moshut bereikt hebben, zetten de kinderen de instrumenten aan den mond en blazen oorverdoovend.

»Ziezoo, nu is het genoeg," zegt Oom. »Laten we allen een poosje gaan zitten; hier kleine Robbie en Harry en Jopie, stil blijven zitten, dan krijg jullie een flikje."

Lili haalt de doos voor den dag en de flikjes verdwijnen als de sneeuw voor de zon, er blijft niets van over.

»Corrie, kom eens hier."

Dadelijk staat Corrie tusschen Oom's knieën en kijkt hem vroolijk aan.

»Heb je wel eens een kabouter gezien?"

»Neen Oom, zijn ze er heusch?"

»Ik heb ze nooit gezien, maar er zijn zooveel sprookjes over kaboutertjes, en als je die gelooven wilt, dan zijn het aardige kleine ventjes, die de verdwaalde kindertjes voorthelpen en hun te eten geven."

»Ja, ze maken ook bedjes van mos en ze schenken wijn uit piep kleine glaasjes, dat staat in Sneeuwwitje.

»Nu, de kaboutertjes houden veel van lieve gehoorzame kinderen."

»Kijk Oom, daar is een paddestoel, zouden ze daar van avond nog op komen zitten?"

»Misschien wel."

Corrie loopt er heen, legt er de wilde bloemetjes op, die zij aan den weg geplukt heeft en zegt fluisterend:

»Zoete kaboutertjes, wil jullie mijn vriendjes zijn? ik wil jullie vriendinnetje zijn."

»O," zegt Oom Frits, »als je tegen hen praat hooren ze je best. Nu moeten we morgen hier eens weer gaan kijken, of ze er ook geweest zijn."

»Morgen ben ik jarig," zegt Corrie.

»O, des te beter, dan gaan we naar het bosch om kabouters te vangen."

»Hé ja," roepen allen.

»Nu naar huis kinderen, anders komen wij te laat aan tafel."

HOOFDSTUK X.

Den volgenden morgen, als Corrie aan het ontbijt komt, liggen er verscheiden presentjes naast haar bord, ook een groote gomelastieken bal van haar Papa en Mama. Ze heeft nog nooit zoo'n grooten bal gezien, wel zoo groot als een Edammer kaas.

Dadelijk na het ontbijt gaat zij er mee gooien in den tuin van Athlone en Jaap en Maus doen mee. Lili zit in haar wagen midden in het pad en heeft ook al een enkele maal den bal opgevangen, maar zij kan hem niet naloopen zooals de anderen.

Daar komt Oom Frits aan, en Corrie springt tegen hem op en laat zich door Oom omhelzen en gelukwenschen. Ze krijgt van Oom een mooi

verjaardagen boekje en Oom heeft er zijn naam al ingeschreven.

Wat is Corrie daar blij mee!

»Lili, kijk eens! wil jij er ook je naam inschrijven?"

»O ja, geef mij maar een pen."

»Hier, je moogt mijn vulpen gebruiken," zegt Oom Frits.

Lili neemt de pen voorzichtig aan en schrijft op 26 Augustus:

»Pauline Bantam."

Nu Papa en Mama en Jaap en Maus.

Robbie kan het nog niet zelf, Mama schrijft zijn naam er in en als Tji en Bom komen en Iddy en verscheiden andere vriendjes en vriendinnetjes om Corrie te feliciteeren, staan er ook spoedig veel namen in het boekje.

»Wie gaat er nu mee naar de Moshut?" vraagt Oom Frits.

Allen willen graag meegaan, ook Mijnheer en Mevrouw Bantam en Mijnheer en Mevrouw van Dam, ter eere van Corrie's verjaardag. Het is prachtig weer; er is voortdurend een zacht gegons in de lucht, van vroolijk dansende vliegen, mug-

gen, bijen en kevers. De kapellen flikkeren in het zonlicht en in de Middachterallee is het zoo belommerd en koel en de bouwlanden aan weerskanten zien er zoo zonnig en vriendelijk uit. Ze komen verscheiden groentekarretjes tegen en open rijtuigen met menschen en kinderen, die een dagje uit zijn. Maar vooral veel wielrijders en rijdsters, sommigen komen al ver en zien er rood en verhit uit, blootshoofds in die heerlijke schaduwrijke laan, met luchtige blouses en ze verheugen er zich zeker op, spoedig in de tentjes van Athlone te kunnen gaan zitten en heerlijke melk te drinken.

»Papa en Mama zijn van morgen al vroeg uit geweest met Oom Frits," zegt Bom; »en nu zijn ze alwéer uitgegaan, de Diepe Steeg in. Misschien komen wij hen wel tegen in het bosch."

Als zij de Moshut naderen, zien ze er Mijnheer en Mevrouw Stevens al zitten en ze hebben een mand met heerlijke gele pruimen tusschen zich in.

»Hè pruimen!" roepen Tji en Pi, »waar haalt u die van daan?"

»Die hebben we onderweg in de Diepe Steeg gekocht, proef jullie maar."

Dat behoeft geen tweemaal gezegd te worden en allen verdringen zich om de mand en de pitten vliegen rechts en links.

»Ik bewaar er een voor de kaboutertjes," zegt Corrie.

»Dat is goed," zegt Oom Frits, »dan moet je hem daar achter in het boschje brengen en bij een holletje neerleggen."

Corrie loopt er heen, gevolgd door Iddy.

Oom Frits staat op en kijkt de beide meisjes na. Als zij door de struiken dringen, ziet Oom, dat Corrie haar zakdoek uit den zak haalt en tegelijkertijd valt het jaardagen boekje op den grond, zonder dat zij het bemerkt. Oom loopt er stilletjes heen, raapt het boekje op en schrijft er gauw wat in en legt het dan weer op het zand.

»Iddy, Iddy!" hoort hij Corrie roepen, »kijk eens gauw, kijk eens, kijk eens, wat is dat?"

Oom Frits lacht in zich zelf en keert naar de Moshut terug.

Daar komen Corrie en Iddy met roode gezichten

aanhollen en zij roepen niets dan: »De kaboutertjes, de kaboutertjes."

»Wat is er? wat? wat?"

Allen springen op en Corrie zegt:

»We hebben allerlei lekkers gevonden, zeker van de kaboutertjes, het is zoo snoezig klein en fijn!"

Allen loopen mee en dringen door de struiken, tot ze op een open plek komen en, wat zien ze daar? twaalf potscherven, netjes in het rond geplaatst en op elke scherf ligt een heel klein zakje van gekleurd bloemenpapier en bij elke scherf staat een heel klein glaasje en in het midden een klein karafje, met water gevuld. Ook staat er een klein mandje met boschbessen.

Corrie durft er niet aan te raken maar Jaap maakt een rose papieren zakje open en ziet dat er kleine rose muisjes in zijn. In de andere zakjes zijn kleine flikjes en zuurtjes en pepermuntjes en zilveren pilletjes. Nu raapt Corrie een klein papiertje op en leest:

„Lieve Corrie, menschenkindje,
Van je klein kaboutervrindje."

»O Mama," zegt ze bevend tegen Mevrouw van Dam, »zijn er dan toch heusch kaboutertjes?"

Haar Mama lacht een beetje ongeloovig en nu roept Lili, die door haar Papa door de struiken heen gedragen is en op den grond zit:

»Kijk eens in die takken Corrie!"

Allen kijken naar boven en daar zien ze een menigte ulevellen aan draadjes hangen, in roode, blauwe, gele en paarse papiertjes en zilver papier en goudpapier, het flikkert en flakkert in het zonnelicht.

De kinderen juichen en dansen in het rond, maar Corrie is stil en houdt haar Mama aan de hand vast.

»Wat is er, mijn kindje? vindt je het niet aardig?"

»Ja, maar Maatje, zijn er dan kaboutertjes?"

Daar komt kleine Robbie aanloopen, hij heeft het jaardagen boekje gevonden en geeft het aan zijn Mama. Het valt van zelf open op 15 Augustus en daar staat met fijne lettertjes geschreven: »Korikerebi."

»Kijk eens Corrie? wie heeft dat gedaan? dat lijkt wel een kaboutertjes naam."

Corrie wordt nu heusch bang, haar kleur verdwijnt en als haar Mama dat ziet, fluistert zij haar gauw in:

»Ik geloof dat Oom Frits je kaboutervrindje is."

Verheugd kijkt Corrie op; met een zucht van verlichting ziet zij rond en vraagt:

»Zou Oom dat allemaal klaar gemaakt hebben?"

»Ja, ik denk met Oom en Tante Stevens."

»Hoe snoezig! hoe aardig!" juicht Cor en ze holt naar Oom Frits en pakt hem om den hals, zeggende:

»Wat bent u toch een aardige Oom! wat ben ik blij, dat u het gedaan hebt en niet de kaboutertjes."

»Maar Corrielief — ik ben het niet alleen, Oom en Tante Stevens hebben mij geholpen en bedank hen maar eens gauw voor de glaasjes en het karafje."

Ze gaan samen naar de anderen toe en Corrie bedankt haar Oom en Tante en ze helpen elkaar om alles in de leege pruimenmand te pakken.

»Hoe kwam je toch op het denkbeeld, Frits?" vraagt Mevrouw van Dam.

»Ik hoorde gisteren, dat Corrie aan kaboutertjes geloofde en ik had juist die kleine glaasjes moeten meebrengen op verzoek van Henriette Stevens en toen zijn we er gisteren avond wel tot twaalf uur mee bezig geweest; we hebben samen zakjes geplakt en de draadjes om de ulevellen gebonden; ik kreeg bijna de kramp in mijn vingers van dat gepeuter."

»Oom," vraagt Corrie, terwijl Oom haar vinger tegen zijn opgeblazen wang drukt en allerlei geluiden maakt, »waarom hebt u zelf geen kindertjes? u moest er tien of wel twaalf hebben."

»Omdat ik veel liever vijfentwintig neefjes en nichtjes heb."

»Waarom?"

»Nu heb ik er veel meer plezier van en ik behoef ze niet te straffen als ze ondeugend zijn; als ik jullie vader was, moest ik je zoo nu en dan wel eens straffen of beknorren, niet waar? en dat zou een groot verdriet voor mij zijn, daar zou ik niet tegen kunnen."

De kinderen kijken elkaar aan en ze worden er allemaal een beetje stil van, maar Oom zegt:

»Ziezoo jongens, welk spelletje moeten we doen?"

»Jan Plakkan en de Moshut is honk."

»Goed zoo, laten we dan maar gauw beginnen."

Zoo spelen ze heerlijk met dien goeden Oom, die eindelijk lang uit in de boschbesstruiken gaat liggen, hijgende en puffende van de warmte.

Al de kinderen liggen en zitten om hem heen en ze gooien elkaar met sparappeltjes en daarom zet Oom zijn grooten stroohoed midden op zijn gezicht, dan mogen ze gerust op hem mikken.

Tegen koffietijd gaan ze naar de Steeg terug en maken al weer plannetjes voor andere wandelingen.

HOOFDSTUK XI.

»O Lili," zegt Corrie den volgenden morgen vóór het ontbijt, »kijk nu toch eens hoe saai, hoe vervelend, hè ba, hoe suf! Nu regent het, en nu kunnen we niet met Oom gaan wandelen, nu moeten we ons den heelen dag thuis zitten te vervelen."

»Waarom zouden we ons vervelen? we kunnen thuis toch ook wel spelletjes doen."

»Hè neen," zegt Cor, daar heb ik nu niets geen plezier in."

»Nu, dan kun je lezen."

»Hè neen, ik wou veel liever naar buiten."

»Dan kun je in de veranda gaan zitten."

»Wat heb je daar nu aan? ik wou gaan wandelen."

»Laten we wat prettigs bedenken, maar eerst gaan we ontbijten, ik zal straks bij je komen in de veranda."

Lili ontbijt met hare ouders in eene andere kamer dan de familie van Dam, maar na het ontbijt zijn ze veel samen. Corrie is al gauw weer bij haar en zegt met een klagelijk stemmetje:

»Lili, nu kunnen we ook al niet in de veranda zitten, het regent er zoo in, wat saai, wat moeten we nu doen? wat zullen we ons vervelen."

»Lili zal wel wat bedenken," zegt Mevrouw Bantam; »daar staat Paul Boshamer aan den overkant onder de veranda van Rustoord, hij kijkt naar de lucht; wat zet hij een vies gezicht, ik geloof dat hij zich verveelt. Daar komt hij al aan. Dag Paul, hoe is het met zusje?"

»O heel goed Tante, zij loopt al alleen van de trap."

»Ja? wat een vluggertje; wat speelde zij gisteren aardig met Hukkie."

»Vandaag komt Hukkie weer bij haar en nu kwam ik vragen of Lili ook wou komen en Corrie

en Robbie en of ze de poppen mee wilden brengen."

»Mijn poppen zijn boven," zegt Lili met een vragenden blik, want zij kan ze niet zelve gaan halen.

»O, ik zal ze wel halen," zegt Paul, en hij holt de trap op naar boven. Ze hooren hem stommelen en daar komt hij terug met al de poppen van Lili aan één bos, bij de haren vastgehouden, precies een bos wortels.

»O Paul!" roept Lili verschrikt en de tranen springen haar in de oogen.

Paul haast zich de poppen voorzichtig op haar schoot te leggen en hij strijkt de haren weer glad en ze zijn gelukkig niet bedorven.

Corrie haalt ook Robbie en haar poppen en nu gaan ze samen naar pension Rustoord. Het regent daar gelukkig niet in de veranda en ze kunnen daar heel prettig gaan spelen.

Daar komt Hukkie met de kinderjuffrouw onder een groote parapluie en ze wordt naast Baby Boshamer in een hoekje gezet en Paul zal vertooningen houden met de poppen.

»Dat is mijn pop," zegt Robbie en neemt een kapotte pop van de tafel. De zemels vallen er uit en de beide voeten zijn er afgebroken.

Daar komen de Rensburgjes voorbij met regenmantels en parapluies.

»Waar gaan jullie heen?" vraagt Paul.

»We moeten brieven naar de post brengen," zegt Marie.

»Wat speel jullie prettig met de poppen," zegt Tineke.

»De pret moet nog beginnen," zegt Paul, »komt ook bij ons, dan kun je meedoen."

»Dan zullen we eerst de brieven wegbrengen," zegt Marie, en ze loopen haastig door naar het postkantoor.

»Wat ga je nu doen, Paul?" vraagt Corrie.

»Ik maak een tooneel, hier in dezen hoek boven op de tafel. Laat eens zien, die pop is goed voor rooverhoofdman."

»Maar Paul, het is een meisjespop."

»O, dat hindert niet, het verbeeldt een verkleede roover. Al de roovers hebben zich in vrouwen verkleed en nu gaan ze dat kind rooven."

Hij neemt een klein poppetje en zet het midden op de tafel. Hij laat een groote pop over de tafel wandelen; ze bukt zich over het kind en zegt met een pieperig stemmetje:

»Dag lief meisje, wil je een beetje met me gaan wandelen? dan zal ik je mooie bloemetjes geven."

»Als 't u blieft Mevrouw."

»Kom dan maar mee mijn lieve schat."

»Kijk," zegt Paul, »nu wordt ze meegenomen naar het bosch bij al de andere roovers. Maar nu gaat haar vader haar zoeken met een pistool in zijn zak en een heele boel touw." Paul haalt een groote bos touw uit zijn zak.

»De vader zoekt het heele bosch door en daar vindt hij al de roovers; hij bindt hun handen op den rug en hangt hen allemaal op aan een boom. Hier jou leelijke rooverhoofdman, jij het eerst!"

Paul slaat een touw om den hals van de pop en wil haar aan een pilaar van de veranda vastbinden, maar Lili en Corrie roepen verschikt:

»Neen Paul, neen, dat mag niet, je maakt haar kapot."

»O! daar kunnen ze wel tegen; wacht ik zal

de kapotte pop van Robbie ophangen. Hei, Robbie! waar ben je? O, daar loopt hij met de pop in den tuin van Athlone, het regent niet meer."

Hukkie laat zich van den stoel glijden en loopt de veranda uit naar Robbie en Juf volgt haar; nu wil Baby Boshamer ook, Paul zet haar op den grond, laat haar alleen de veranda afstappen en zoo vlug als een kievit is zij het hek uit en den straatweg over. Paul haar na, want hij is erg zorgelijk voor zijn zusje.

»Kijk daar zitten we nu alleen, nu gaan ze allemaal weg," zegt Corrie pruilend, »en daar begint het weer te regenen."

Juf en Paul komen gauw weer terug geloopen met Hukkie, Baby en Robbie en nu begint het te stortregenen.

»O wat zullen de Rensburgjes nat worden; zouden ze nog niet komen? o ja! ze hollen hier naar toe."

»Hè wat een bui! we zijn kletsnat," zegt Marie Rensburg. »We hadden van middag naar Velp zullen gaan naar de Tantes, maar nu zal er niets van komen; wat is die regen toch vervelend."

»Zie eens," zegt Lili, »het regent met belletjes en er komen al beekjes over den weg. Wat zullen de boeren en de tuinlui blij zijn."

»Hè, ik vind het vervelend," zegt Corrie zuchtend.

»Zou je dan nu liever op den Rouwenberg zitten, zoo als verleden?"

»O neen," zegt Corrie, »maar eigenlijk was het toch leuk, omdat je ons toen zooveel verteld hebt."

»Hè Lili, vertel ons ook wat," zegt Marie Rensburg; en Florentine, bij verkorting Tineke, gaat zoo dicht mogelijk bij haar staan.

HOOFDSTUK XII.

»Ik heb wat bedacht," zegt Lili, »het is geen vertelseltje maar een plannetje. Je weet wel, in het boekje van Corrie staat »Korikerebi." Nu, dat verbeeldt, dat Korikerebi op 15 Augustus jarig is."

»Ja, maar wie is Korikerebi?"

»Dat is natuurlijk de opperste van de aardmannetjes."

»Hoe weet je dat?"

»Dat verbeeldt maar zoo; maar nu moeten we allemaal ons voorstellen dat het wezenlijk zoo is en nu moeten we ons op 15 Augustus allemaal verkleeden als kaboutertjes en als bosch- en waternimfen en dan moeten we in het bosch rondzwerven en ieder een presentje brengen voor Korikerebi."

»Ik weet wat! ik weet wat!" juicht Cor; »dan zijn al de presentjes voor Oom Frits, want Oom Frits is Korikerebi."

»Ja, dat heb ik ook bedacht," zegt Lili; »nu moeten we bedenken welke presentjes we zullen geven. Het moeten natuurlijk kleine dingetjes zijn, want het is van de kaboutertjes en de nimfen."

»Wacht," zegt Paul, »ik zal Mama roepen, die kan altijd zoo leuk wat bedenken."

Hij gaat de kamer in en komt terug met Mevrouw Boshamer. Lili vertelt haar plannetje en Mevrouw Boshamer vindt het heel aardig en zegt:

»Mij dunkt het moeten allemaal dingen zijn, die in het bosch groeien of daar gevonden worden, bijv. een kransje van heide en mos en een mooi gesneden wandelstok, zooals Henk er verleden een voor Papa gesneden heeft."

»Een mandje met bramen," zegt Marie.

»Een bouquet van grassen en gedroogde bloemen voor den winter," zegt Paul.

»Een klein potje met honig."

»Een zakje met mooi wit zand voor Oom's zandkoker."

Daar komen Henk en Jan Bamstien in de veranda.

»Kijk eens Mama, dat heeft Jan geteekend."

»Wel, dat is zeker het kasteel Middachten, ik zie het aan de vlag. Jan kan wel wat teekenen voor het boschfeest."

»Waarvoor?" vraagt Jan.

Nu wordt aan beide jongens ook het plannetje meegedeeld; Leonard, Jo en Frits komen ook luisteren en ze bedenken allerlei dingen.

»Maar hoe moeten we ons verkleeden?" vraagt Henk.

»De jongens moeten kabouters zijn," zegt Lili en de meisjes nimfen. Maar ik kan niet mee doen, want de nimfen kunnen allemaal loopen en ik niet."

»Dan is Lili de koningin van de nimfen die in een zegekar wordt voortgetrokken door groote kevers," zegt Mevrouw Boshamer.

»Ja, ja, door vliegende herten," roept Henk verrukt. Ik zal mij verkleeden als een vliegend hert, dan maak ik een groot gewei van bordpapier op mijn kop, op mijn hoofd bedoel ik, en dan moet

ik heelemaal zwart zijn. Hoe zou ik mijn gezicht zwart maken?

»Met gebrande kurk."

»O ja, hè wat zullen ze bang voor me zijn!"

Mevrouw Boshamer en de kinderen bedenken allerlei aardigheden en ze zijn er zoo druk mee, dat ze niet eens bemerken dat de regen heeft opgehouden en de zon is gaan schijnen.

»Kijk eens Corrie," zegt Lili, »het is mooi weer, nu kun je gaan wandelen."

»Hè neen, het is zoo prettig om plannetjes te maken; als ik een waternimf ben, wat moet ik dan in mijn haar hebben?"

»Waterlelies of vergeet mij nietjes."

»Neen, kikkers," zegt Frits.

»Hukkie! waar is Hukkie?" roept Juf eensklaps verschrikt.

Ze kijken rond en Hukkie is er niet; ook Robbie is weg. Nu loopen ze naar alle kanten heen om te zoeken, want de stoomtram kan komen. Eensklaps hooren ze een angstig geschreeuw.

Daar komt kleine Hukkie huilende aanloopen en Robbie heel boos en ook huilend achter haar

aan en voordat Juf het kan beletten slaat Robbie Hukkie met de pop op haar hoofdje en zij valt voorover met haar neusje in een groote plas.

»Foei, stoute Robbie," zegt Mevrouw Boshamer en pakt hem bij een arm.

»Wat hoeft zij mijn pop door de konijnen te laten opeten!" zegt Robbie snikkend en hij wil haar nog eens weer met de gehavende bemodderde pop om de ooren slaan.

»Maar Robbie, Hukkie is nog zoo klein dat kan zij niet helpen, wat heeft ze gedaan?"

»Zij heeft mijn pop door de tralies van het konijntjeshok gestopt en toen vonden ze het zoo lekker al die dingetjes die er in zitten, kijk die!" en hij schudt er nog wat zemels uit, »en toen hebben ze hem kapot getrokken en ik kon hem er niet weer uit krijgen en toen heb ik het hok open gemaakt."

»O jé!" zegt Paul en hij holt naar het konijnenhok. »Jongens, helpt, ze zijn er allemaal uit."

Dat is een pretje, allen gaan op de konijnenjacht, terwijl Juf kleine Hukkie troost en schoon maakt.

HOOFDSTUK XIII.

»Nicht," zegt Jan Bamstien dien middag tegen Mevrouw Boshamer, »wil u eens even komen kijken? we hebben bij ongeluk den spiegel gebroken."

Verschrikt staat Mevrouw Boshamer op en vraagt:

»Waar? op de slaapkamer of in de zitkamer? hoe is dat gekomen? jongens, jongens, wat zal dat een geld kosten."

»Hier in de zitkamer," zegt Jan, terwijl Mevrouw Boshamer binnentreedt. Henk en zijn broers staan in een hoek van de kamer en kijken naar het gezicht van hun moeder.

In den mooien grooten spiegel is in den linker beneden hoek een groote ster van barsten.

»Jongens, jongens! wat heb je daar tegen gegooid, hoe kon jullie dat doen?"

Daar barsten alle vier de jongens in lachen uit en Mevrouw Boshamer ziet verbaasd en verdrietig naar hen en naar den spiegel.

Plotseling verheldert haar gezicht, zij beziet de barst van nabij en veegt er over en begint dan ook mee te lachen want de barst is er heel kunstig met zeep opgeteekend.

»Ha, Mama, is dat niet mooi? Jan heeft het gedaan; nu zullen we de juffrouw laten schrikken."

Ze loopen naar de keuken waar de juffrouw juist bezig is eieren te kloppen voor een zwampudding.

»Juffrouw," zegt Henk, »u moet niet boos zijn, maar we hebben bij ongeluk den spiegel gebroken in de zitkamer."

De juffrouw houdt op met kloppen, wordt eerst heel rood en dan heel wit, maar ze houdt zich goed en zegt niets dan:

»Dat spijt me erg; ik heb dien spiegel bij mijn huwelijk gekregen en...." zonder verder

iets te zeggen, gaat zij door met eieren kloppen.

Dat valt de jongens tegen.

»Moet u het niet komen zien, Juffrouw?"

»Neen, ik zal het vroeg genoeg zien," zegt zij met een bevende stem en klopt hoe langer hoe harder.

De jongens gaan naar de veranda.

»Mama, ze is erg geschrikt, ik geloof dat ze bijna huilt en ze wil niet komen kijken."

Mama staat op en gaat naar de keuken zeggende:

»Juffrouw, u moet eens even gaan kijken," en dan fluisterend: »tob er maar niet over, het is maar een grap."

Dadelijk zet de juffrouw de kom met eieren neer en volgt Mevrouw Boshamer naar de kamer, maar als zij den barst ziet, kijkt zij Mevrouw teleurgesteld aan; maar deze veegt er met haar zakdoek over en de spiegel wordt prachtig blinkend zonder barst.

»Hè, jongeheeren, wat heb jullie me daar aan het schrikken gemaakt; gelukkig dat het niet waar is!"

»Konden we alle barsten maar zoo weg vegen!"

»Ja, Mevrouw, zegt u dat wel!"

De juffrouw gaat weer eieren kloppen en ze eten dien middag heerlijke zwampudding met wijnsaus.

HOOFDSTUK XIV.

Henk en Jaap zijn overeengekomen dat zij op het boschfeest allebei een groote zwarte kever zullen voorstellen, een zoogenaamd vliegend hert. Hun Mama's zullen nauwsluitende pakjes maken van zwart glimmend katoen en Papa Boshamer helpt hen om van bordpapier horens te maken en de jongens zullen die zelf zwart verven met enamelverf.

Dat is een heerlijke bezigheid in de eerste regendagen. De meisjes zijn druk met haar nimfen kostuumpjes en Mevrouw Boshamer en Mevrouw van Dam gaan expres naar Arnhem om groen en wit tarlatan voor de nimfen en bruin katoen voor de kaboutertjes te koopen.

Al de kinderen zullen meedoen. Jaap heeft hen

allen bij elkaar getoeterd, en hen alles uitgelegd en toen ze het aan hun ouders vertelden, kwamen die ook spoedig bij elkaar om te overleggen; en het belooft een schitterend feest te worden.

Kleine Baby Boshamer wordt de koningin van de muggen en ze hebben haar al geleerd om te gonzen en nu doet zij het den heelen dag en Oom Frits die niets van de heele geschiedenis mag weten, heeft al gezegd: »Wat maakt die kleine dreumes gekke geluiden, waarom doet ze dat?"

Robbie wordt een konijntje met lange ooren en een pluimstaartje en Willy Goris wil een krekel zijn, omdat ze dan haar cri-cri kan gebruiken.

Het is voor al de moeders een heel werk om al de pakjes klaar te maken, en onderwijl zijn de kinderen druk bezig met presentjes te bedenken en te maken. Als het mooi weer is loopen ze in de onzalige bosschen, in de bosschen van Middachten en over de heide om allerlei dingen te plukken en te verzamelen. De wagen

van Lili lijkt wel een vrachtkar, want iedereen brengt haar bloemen om gedroogd te worden en heide en mos voor kransen en denneappels voor versiering van bloemhangers en bakjes die de jongens zelf willen timmeren; Jaap heeft een prachtigen tak gevonden, waar zich een klimop om heen heeft gestrengeld en er mee samengegroeid is en die nu juist geschikt is voor een wandelstok.

HOOFDSTUK XV.

»Lili," zegt Corrie op een van die wandelingen, »er is in een van de pensions, in de Diepe Steeg, een nieuwe familie gekomen met vier meisjes."

»Ja? hè die moesten ook mee doen."

»Neen, laten we die maar niet vragen, het zijn bokken."

»Bokken? bedoel je dat ze niet vriendelijk zijn?

»Ja, ze hebben mij niet gegroet toen ik ze tegenkwam."

»Ze hebben je misschien niet gezien?"

»Jawel, ze hebben me aangekeken."

»En heb jij hen wel gegroet?"

»Neen natuurlijk niet, zulke bokken!"

»Maar Corrie! wat zullen ze nu van jou zeggen?"

Corrie krijgt een kleur en zegt:

»Moeten zullie dan niet eerst groeten?"

»Waarom?" daar denk ik nooit over; ik groet alle menschen en dan groeten ze altijd weerom."

»O Lili!" fluistert Corrie eensklaps verschrikt, »daar komen ze juist aan, nu zul je zelf wel merken dat het bokken zijn."

Lili zit in haar wagen op den kant van het pad en Corrie zit naast haar op een walletje en heeft haar schoot vol groene en grijze mossoorten, die ze uitzoekt en zuivert van sprietjes, dennenaalden en verdorde bladeren.

Als de vier vreemde meisjes genaderd zijn, knikt Lili haar vriendelijk toe en dadelijk groeten ook de meisjes, blijven stilstaan en de oudste vraagt:

»Zijn wij hier op den goeden weg naar de Kaap?"

»Neen, dit is niet de naaste weg, u moet heel anders loopen, maar hoe zal ik het u uitleggen?"

Paul, die er dicht bij staat toe te luisteren, springt midden in het pad, neemt heel beleefd zijn pet af en zegt:

»Ik zal u wel den weg wijzen, het is niet ver."

»O, heel graag!" zeggen de meisjes en vriendelijk groetend gaan ze met Paul mee. Lili kijkt Corrie aan en zegt:

»Ze zijn heel aardig, niet waar?"

»Ja, dat vind ik ook, maar ik geloof dat iedereen vriendelijk voor jou is."

»Dat komt," zegt Jaap, die naderbij is gekomen, »omdat Lili vriendelijk tegen iedereen is, en dan kunnen de menschen niet laten vriendelijk weerom te zijn."

»Zoo zouden wij dus alle menschen vriendelijk kunnen maken?"

»Ja, misschien wel, probeer het maar eens."

Een poos later komt Paul terug en Corrie roept hem reeds van verre toe:

»Zijn ze aardig?"

»Ja, het zijn leuke kinderen; ze moesten van alles weten en ik heb haar verteld van het boschfeest, en ze vonden het zoo aardig en ze vraagden of er ook bij gezongen werd. Ik geloof dat ze graag mee zouden doen."

»Hè, dan moesten we het haar vragen," zegt Corrie.

»Ja, laten we er eerst met Papa en Mama over spreken. Weet je ook hoe ze heeten?"

»Ze heeten Mouw en ze komen uit Rotterdam en ze zijn erg vroolijk."

»Kijk eens, wat ik gevonden heb," zegt Iddy Friedland, en ze komt bij Lili met iets in haar schort.

»Allemaal veertjes! och, zeker van een vogel, die door een vos of door een roofvogel is opgegeten; hoe beeldig, al die blauwtjes, dat is van een meerkol."

»Zou ik daar iets van kunnen maken?"

»O, zeker wel, neem ze maar mee, tante Boshamer weet wel iets, stop ze maar in dat mandje."

»Kinderen," zegt Oom Frits, die ook mee wandelt, maar niets van de plannen mag hooren, »wat sleep jullie tegenwoordig veel vuil uit het bosch, wat doe je daar toch mee? is dat strooisel in de geitenstal?"

»Hè, Oom! die mooie bloemen en mossen, noemt u dat vuil uit het bosch?"

»Ja, het geeft toch zeker een boel rommel in je pension, of gooi je het weg voordat je in huis komt?"

»Wel neen Oom, we bewaren het."

»Als ik de juffrouw was, zou ik het niet in de kamer willen hebben; maar kijk eens, wat staat daar een eenzame treurwilg?"

»O, ik weet het, Oom, waarom die daar staat," zegt Lili; »daar is een paard begraven."

»O, maar een paard!" zegt Maus.

»Hè, Maus, hoe kun je dat zoo zeggen. Er was een graaf en die was erg aan zijn rijpaard gehecht en het paard hield zoo veel van zijn Meester en ze waren goed voor elkaar en werden samen oud. En toen werd de graaf bezorgd, dat men na zijn dood het paard zou verkoopen en dat het dan niet goed behandeld zou worden, zooals die arme paarden van sommige huurkoetsiers of voor trekschuiten. En toen liet hij beloven, dat men na zijn dood het lieve paard zou doodschieten en hier in het mooie bosch zou begraven, dan kon het niet mishandeld worden."

Corrie heeft tranen in de oogen en Oom Frits zegt: »Dat was goed gehandeld; het was zeker een beste man, die graaf; iemand die zoo goed voor dieren is, kan niet slecht zijn."

Ze staan allen bij den treurwilg en Lili stelt zich den ouden graaf voor, hoe hij het trouwe dier op den rug klopte en de manen glad streek, en hoe het paard hinnikte van blijdschap als het zijn meester zag komen.

»Paarden zijn lieve dieren," zegt Jaap, »ik wou dat ik er een had."

HOOFDSTUK XVI.

's Avonds na het eten zit Corrie met Bom Stevens op de bank van de Kiekover, en Lili zit er in haar wagen naast.

»Er moet toch gezongen worden," zegt Lili; »kun je het niet probeeren, Bom?"

»O neen, onmogelijk, ik zing zoo valsch als een kraai."

»Weet je dan niemand anders, die zingen kan?"

»Neen, Tji en Pi kunnen het ook niet; Tji kan wel goed acteeren."

Lili zit in gedachten verzonken en zegt dan: »De nimfen moeten zingen en de kaboutertjes moeten acteeren; zou Tji kabouter willen zijn?"

»O ja wel, dat denk ik wel."

»Goed, dan moet zij acteeren. Maar wat hoor ik daar?"

De meisjes luisteren en ze hooren duidelijk een liefelijk gezang. Corrie ziet Lili vragend aan.

»Zouden dat de boschnimfen zijn?"

»Ga maar eens kijken."

Bom is al opgesprongen en kijkt overal rond en luistert van waar het geluid komt.

»Daar zie ik wat, kijk, tusschen die boomen, iets wits, laten we gaan kijken, Corrie."

Corrie ziet weer naar Lili en deze zegt:

»Ga maar gerust, ik kan wel alleen blijven, ik ben veel te nieuwsgierig, wie daar zoo mooi zingt, het klinkt alsof het nimfengezang is."

Bom en Corrie loopen midden door de struiken, en hoe meer zij de zangers naderen, hoe mooier het klinkt. Eindelijk zien ze vier jonge meisjes naast elkaar in de hei zitten; ze zijn bezig eikekransen te maken en zingen daarbij zoo mooi, dat Corrie verrukt blijft staan en in stille verbazing fluistert:

»De bokken."

»Wie?" vraagt Bom.

»Ze logeeren in de Diepe Steeg en heeten Mouw." Corrie is blij dat Bom haar niet verstaan heeft.

»Die moeten meedoen," zegt Bom en zonder iets meer te zeggen, loopt ze op een draf door de struiken en is een oogenblik later bij de meisjes, die dadelijk ophouden met zingen.

Corrie komt aarzelend nader en als de meisjes haar zien, vragen ze:

»Waar is dat vriendelijke meisje in het wagentje?"

»Daar zit ze, en ze zou het wel prettig vinden, als u eens bij haar kwaamt, zij kan niet hier komen."

»O heel graag," zeggen de meisjes verheugd en loopen met Bom en Corrie mee. »We hebben al zoo verlangd om kennis te maken; we kennen hier nog niemand en jullie hebt altijd zoo veel pret samen. Die jongen, die ons gisteren den weg heeft gewezen naar de Kaap, vertelde ons zoo veel van een feest dat er zijn zal."

»O, dat was Paul Boshamer: ja, we hebben het zoo druk voor het feest, we denken aan niets anders."

»Hè, vertel er ons wat van, wat zouden wij het graag zien!"

»Lili zal het je wel vertellen, zij bedenkt er elken dag wat nieuws bij. Nu maakt zij liedjes voor de nimfen, maar er is niemand die ze zingen kan."

»Hè, wij . . ."

Eensklaps houdt zij op, want haar zusje stoot haar waarschuwend aan. Ze zouden zoo dolgraag mee doen, maar ze zijn te bescheiden om zich op te dringen.

Lili kijkt al verlangend naar haar uit; het arme kind, wat zou zij graag de meisjes tegemoet loopen, maar zij kan niet; zij klaagt echter nooit en is altijd dankbaar als men bij haar komt. Zij lacht de meisjes vriendelijk toe en ze zitten dadelijk prettig samen te praten.

»Wat kun jullie mooi zingen," zegt Lili, »ik zou het zoo graag nog eens hooren."

»O, we doen niets liever; wil je een duët van Mendelssohn of van Schumann hooren?"

»Allebei," zegt Lili lachend.

De meisjes beginnen dadelijk, tot groot plezier van Lili, Bom en Corrie. Als ze uitscheiden zegt Lili:

»Wil jullie graag mee doen met ons feest?"

»O ja, ja, heel graag, heerlijk!" roepen ze alle vier te gelijk.

»Maar dan moet jullie zingen."

»O dat is goed, zeg maar wat we moeten zingen, we zullen het gauw leeren."

»Ja, ik heb alleen de woorden bedacht, maar er is geen muziek op gemaakt."

»Tante Catherine zal er wel muziek bij maken, geef ons de woorden maar mee."

»Als je blieft, dat treft uitstekend. Ik zal je vertellen wat we eigenlijk gaan doen op 15 Augustus. We hebben een Oom, van wien we allemaal zoo veel houden; hij is altijd zoo aardig voor ons allen en hij bezorgt ons allerlei pretjes. Nu wilden wij hem ook eens een pleziertje doen en hem aardige presentjes geven. Omdat hij in Corrie's jaardagenboekje geschreven heeft, dat Korikerebi op 15 Augustus jarig is, doen we alsof Oom Frits Korikerebi is."

»Wie is Korikerebi?" vraagt Truida, de oudste der meisjes.

»Dat verbeeldt de opperste van de kaboutertjes

en nu gaan we ons allen verkleeden als kabouters en nimfen en kevers en muggen en dan brengen wij een presentje aan Oom."

»Welke presentjes geef jullie?"

»We geven allerlei dingen uit het bosch, want kaboutertjes en nimfen kunnen niet in een winkel gaan koopen."

»O ja, dat begrijp ik," zegt Toosje Mouw, »zal ik een eikekrans maken?"

»Ja, dat is heel goed."

»Ik zal een fluitje maken van een rietje," zegt Greta.

»En ik zal een portretlijstje maken van boomschors en mos en denneappeltjes," zegt Jetje.

»Dat had ik juist willen doen," zegt Truida, »zal ik de liedjes, die er gezongen worden, uitschrijven?"

»O, wat ben ik blij dat jullie mee doet," zegt Lili, »jullie weet zoo veel te bedenken."

De meisjes gaan samen naar huis en het feest belooft hoe langer hoe mooier te worden.

HOOFDSTUK XVII.

»Wat hebben de kinderen toch?" vraagt Oom Frits op een ochtend aan Mevrouw Stevens; »vroeger wilden ze altijd, dat ik met hen naar het bosch ging, of spelletjes met hen deed en nu zwijgen ze allen plotseling stil als ik bij hen kom; ze zijn zoo vreemd, zoo geheimzinnig; ik vind het eigenlijk niets aardig."

Mevrouw Stevens lacht een beetje en zegt:

»Och, ze hebben misschien een geheimpje."

»Ja juist, en dat vind ik niets prettig; waarom mag ik dat niet weten? vroeger waren zij veel vertrouwelijker met mij; het doet mij werkelijk verdriet, ik dacht dat zij veel van mij hielden."

»O, maak je daar niet ongerust over, het is juist

omdat ze zoo veel van je houden, dat ze zoo geheimzinnig zijn."

»Ja?" vraagt Oom verheugd, »wat doen ze dan toch?"

»Dat mag ik niet zeggen."

»Kom, vertel het mij maar, ik zal doen alsof ik het niet weet."

»Neen, ik mag het niet zeggen."

»Als ik er nu iets van wist," zegt Oom, »zou ik hen misschien wel met het een of ander kunnen verrassen."

Mevrouw Stevens denkt een poos na en zegt dan:

»Ja, ik geloof dat je er iets van weten moet, dan kan het nog veel aardiger worden. Luister dan; Corrie zal in het bosch overal gaan zoeken naar Korikerebi den opperste van de kabouters; ze roept dan al de kabouters op en die zullen zeggen dat Oom Frits Korikerebi is."

Oom Frits zit aandachtig te luisteren, hij zit diep denkend aan zijn snor te trekken en roept dan eensklaps uit:

»Mooi, uitstekend; ik zal Korikerebi zijn en een

echte Korikerebi, dat zul je eens zien; en wanneer zal het zijn?"

»Op 15 Augustus; je hebt zelf in Corrie's boekje geschreven, dat Korikerebi dan jarig is."

Oom Frits zit te schudden van het lachen en heeft er verbazend veel pret in. Hij kijkt op zijn horloge en zegt:

»Ik kan nog juist de tram naar Arnhem pakken."

»Ga je weg? wat ga je doen?"

»Ja, dat zijn nu mijn geheimen," en in een paar stappen is hij de deur uit naar de tram, die daar juist luid schellend aankomt.

HOOFDSTUK XVIII.

»Kinderen," zegt Mevrouw Stevens, »Oom Frits is naar Arnhem, nu kun jullie ongestoord aan 't werk gaan, ik zal jullie wel helpen."

»O, als 't u blieft tante," zegt Lili, »wilt u mij met den krans van hei helpen?"

»En mij met het bouquetje van veeren?" vraagt Corrie, »ik heb een mooi stevig wit carton met een gouden randje en ook stijfsel, dat is immers beter dan gom?"

»Ja, dat is heel goed. Komt dan allen met je rommeltje, hier in dit tentje van Athlone zitten."

»Komt liever hier bij mij," roept Mevrouw Boshamer, »hier op Rustoord."

»Hè ja," zegt Lili, »daar zitten we zoo ruim. Ik heb hier hei en mos en immortelles en eike-

dopjes en beukedopjes en seringen- en rhododendronzaad; zie toch eens hoe glanzend, precies de kleur van mahoniehout; hebben wij niet veel moois verzameld? en dat noemt Oom Frits vuil uit het bosch!"

Iddy komt met een boek, waarin zij bloemen gedroogd heeft en haar Mama helpt haar de bloemetjes rangschikken op een mooi velletje postpapier, en Corrie geeft haar wat stijfsel mee.

»Kijk eens Miem," zoo noemt Iddy haar Mama, »vindt u dit viooltje niet beeldig gedroogd? Zou dat niet snoezig staan bij dit gele boterbloempje en dit varentje?"

»Tante," zegt Lili, »als Corrie het menschenkind moet voorstellen, hoe zou ze dan gekleed moeten zijn?"

»Mij dunkt," zegt Mevrouw Boshamer, »dat ze een lange witte jurk aan moet hebben, op de manier van de Kate Greenaway figuurtjes, dan steekt ze goed af bij de nimfen met de korte rokjes. Misschien is een gebloemde jurk nog beter en een groote Greenaway hoed."

»Tante, we hebben nog zoo weinig muggen, ik

wou dat er nog wat kleine kinderen bij waren."

»O, dat vergat ik nog te vertellen; er zijn bij Hupkes nieuwe loge's gekomen en daar zijn kleine kinderen bij; ik geloof dat het de familie Plas is, die hier vroeger ook geweest is; ik zal gaan vragen of ze mee willen doen."

Dadelijk gaat Mevrouw Boshamer er heen, en komt weldra terug met Mevrouw Plas en 2 jongetjes en 2 meisjes. Ze heeten Evelientje, Frank, Ada en Ruudje.

»O," roept Lili verheugd, »vier muggen! nu moeten ze gauw leeren gonzen."

»Baby, kom eens hier, mijn kleine muggenkoningin," zegt Mevrouw Boshamer.

Baby kijkt heel guitig om het zeil van de veranda en loopt hard weg. Lili blaast op een fluitje en dadelijk komt Baby terug, want dat heeft Lili haar geleerd, en nu krijgt zij tot belooning een chocolaadje.

Daar komen ook Truida, Greta, Toosje en Jetje aan.

»Heb je ons gefloten? we waren toevallig juist op weg hierheen."

»Neen, ik floot Baby, ze moet deze vier nieuwe muggen leeren gonzen."

»O, dan zullen wij haar helpen, ik zal probeeren om het haar twee stemmig te leeren."

»Die kleine mugjes?"

»O ja, als ze maar gehoor hebben."

Ze neemt de kleintjes in de andere veranda en voor de geruststelling gaat Mevrouw Plas mee. Truida zet Evelientje met Hukkie en Harry aan den eenen kant van de veranda, en Greta gaat met Frank, Ada, Ruudje en Baby aan den anderen kant staan. Truida laat Evelientje c zingen, en als ze dien toon goed gepakt heeft, moet ze zingen met den mond dicht.

»Mooi zoo, zoo doen de muggen ook; lang aanhouden, mooi zoo!"

Evelientje doet erg haar best en ze wordt eerst rood en dan paars in het gezicht.

»Je moogt wel adem halen," zegt Truida.

»Hè, ik kon niet meer," zegt Evelientje na diep adem gehaald te hebben.

Nu Hukkie en Harrie, dat gaat moeielijker, maar het gaat toch, en nu moeten ze het samen doen.

»Gaat nu maar buiten gonzen, daar onder die lindeboomen."

De kinderen hebben er veel plezier in, en Truida loopt gonzende met hen mee, en ze houdt steeds de c aan.

Greta laat nu Baby, Frank, Ada en Ruudje een terts lager, dat is a gonzen, maar het gaat niet.

»Er moet een grootere mug bij komen, wie wil dat zijn? het moet een goede voorzanger zijn, dus een musikale."

»Mag ik het zijn?" vraagt Jetje.

»Jij zoudt met de nimfen mee zingen."

»O, er zijn al drie zingende nimfen."

»Nu dat is goed."

Jetje en Greta zingen met de kleintjes en eindelijk gaat het goed; Greta roept de c muggen toe, dat ze gonzende naderbij moeten komen. De a muggen gonzen nu flink door, en iedereen is verbaasd dat het zoo aardig klinkt.

»Evelientje, nu ben jij de voorzangster van de c muggen en Jetje van de a muggen, nu moet je maar samen in den tuin gaan gonzen."

HOOFDSTUK XIX.

Het is 14 Augustus, de dag vóór het groote feest. De kinderen zijn half dol van opgewondenheid, en ze hebben het allen even druk met het aanpassen van vleugeltjes en het versieren van Lili's zegekar.

Ze hebben ook al in het bosch gerepeteerd; gelukkig was Oom Frits al weer naar Arnhem, en hij heeft er niets van gemerkt. Tji heeft als opperste der kabouters haar rol van buiten geleerd en repeteert nog altijd met Corrie, Jan Bamstien en Paul. Truida heeft opgeschreven wat Lili bedacht heeft, het is een heele comedie geworden en ze heeft het genoemd:

Corrie en de Kaboutertjes.

PERSONEN:

Corrie		Het menschenkind.
Tji		Opperste der Kabouters.
Jan Bamstien		Sjankerdebal (kabouter).
Paul		Peltridewi (kabouter).
Frits	Kabouters.	
Leonard		
Maus		
Jo		
Piet		
Edzard		
Lili		Nimfenkoningin.
Iddy	Nimfen.	
Annie		
Marie		
Florentine		
Leni		
Dolly		
Pi		
Bom		
Lientje		
Truida		
Greta		
Toosje		

Baby	Muggenkoningin.
Hukkie. . . .	Muggen.
Harry	
Evelientje. . .	
Frank	
Ada.	
Ruudje. . . .	
Jetje.	
Henk	Vliegend hert.
Jaap.	Vliegend hert.
Willy	Krekel.
Robbie.	Konijn.
Jopie	Konijn.

Het tooneel stelt voor een bosch op den Rouwenberg. Het is er stil en eenzaam. Daar komt Corrie langzaam nader. Ze blijft stilstaan en ziet overal rond. Zij is gekleed in een lange jurk met gele bloemetjes, aan den hals vierkant uitgesneden; een lange gele ceintuur en een grooten hoed van gekleurd neteldoek.

CORRIE (*roept:*)

»Kaboutertje mijn goede vrind,

Kom bij Corrie 't menschenkind."

(*Zij ziet nogmaals rond en roept:*)

»Kaboutertje luister, ik moet je wat vragen,
Ik zal je dan verder ook nooit weder plagen,
Och geef mij toch antwoord, wordt wakker mijn vrind,
En kom toch bij Corrie, het menschenkind."

PELTRIDEWI.

(*hij komt langzaam en zich uitrekkend nader*).

»Wie riep mij? ik sliep zoo gerust in het mos,
Het zonlicht beschijnt nooit kabouters in 't bosch,
Wij dwalen meest rond in het nachtelijk donker
En liefst nog bij maanlicht en sterrengeflonker,
Maar als men ons oproept als vrind, wel komaan,
Dan willen wij ook in het zonlicht wel gaan.
Kan ik u soms helpen, 'k ben gaarne bereid
Omdat ge ons kleine vriendinnetje zijt."

CORRIE.

»Wel lieve kabouter, 'k ben blij dat 'k u zie,
O, zeg mij, waar vind ik Korikerebi?"

PELTRIDEWI.

(*Hij drukt diep nadenkend zijn wijsvinger tegen 't voorhoofd en zegt:*)

»Er was er eens een oud ventje,
Zijn naam die was Korikerebi,
Titokerebo, Totikerebi,
Wel lieve kind, hoe vind ik die?
Hij is al wel tweehonderd jaren oud,
Hij houdt zich verscholen diep in het woud,
Maar 'k zal het eens vragen aan Sjankerdebal
Die kent alle holen en komt overal."

(*hij fluit driemaal op zijn vingers en een andere kabouter komt geeuwend te voorschijn.*)

»Wel Sjankerdebal, jij komt overal,
Weet jij bij geval
Waar Korikerebi woont?"

SJANKERDEBAL.

»Ik zag hem het laatst toen Tjiki werd gekroond,
Maar later is het mij nimmer gebeurd,
Dat ik hem in berg of in bosch heb gespeurd."

CORRIE.

»Hoe zal ik hem dan vinden?
Och helpt mij, goede vrinden!"

PELTRIDEWI.

»Welzeker lieve menschenkind,
Wij allen zijn u welgezind.

We zullen voor u zoeken
In d'allerkleinste hoeken,
Maar 'k vraag aan Tjiki eerst om raad.

SJANKERDEBAL.

»'k Ga met u mee, mijn kameraad." (*kabouters verdwijnen.*)

CORRIE (*alleen*).

»Ach, zal het mij nooit berouwen,
Dat ik in hen stel mijn vertrouwen?
Ze zien er wel aardig en vriendelijk uit,
Maar luister, daar hoor ik een ritslend geluid."

(*Zij ziet om en springt verschrikt op zijde, want daar ziet zij een ouden deftigen kabouter aankomen, gevolgd door Peltridewi, Sjankerdebal en vele anderen.*

TJIKI. (*opperste der kabouters.*)

»Vrees niet, mijn lieve menschenkind,
Wij allen zijn u welgezind,
Ge stelt in ons vertrouwen,
Dat zal u nooit berouwen.
Ik hoor daar van Peltridewi
Dat gij vraagt naar Korikerebi.
Het is wel tachtig jaar geleden
Dat ik met hem heb schaats gereden

En 'k zag hem na dien tijd nooit weer."

CORRIE.

»Hij moet hier in het bosch zijn, heer,
Hij heeft mij suikergoed gegeven
En heeft ook in mijn boek geschreven,
Dat hij op heden jarig is;
Nu wil ik hem zoo graag wat schenken,
Opdat hij steeds aan mij blijft denken
Het is dus voor gedachtenis."

TJIKI.

»'t Is dus zijn jaardag. Komt mijn vrinden,
Dan moeten wij hem zeker vinden,
Verheft zoo luid gij kunt uw stem,
't Geluid dringt wellicht door tot hem."

(*Alle kabouters roepen tegelijk vierstemmig:*)

»Ko - ri - ke - re - bi!"

(*Ze luisteren maar geen antwoord komt.*)

SJANKERDEBAL.

»Geef mij verlof, mijn edele Heer,
'k Ben hier in drie seconden weer,
Ik snel naar de nimfen, ze komen gewis,
Als ze weten, dat iemand te zoeken hier is."

PELTRIDEWI.

»Geef mij ook verlof en ik haal dan de muggen,
Ze kunnen goed zoeken en 't zijn zulke vluggen,
Ze kruipen door spleten
En door nauwe reten,
Ze gonzen hem wakker en brengen hem hier,
En ik maak met nimfen en muggen plezier."

TJIKI.

Gaat dan maar vlug,
Maar komt gauw terug,
Met nimfen en muggen en haar koninginnen,
We kunnen dan weldra met zoeken beginnen."

(Peltridewi en Sjankerdebal af).

CORRIE.

»Zoo gaat het goed,
Nu krijg ik moed.
Ik zie ze al komen,
Daar tusschen de boomen,
Gefladder van vleugels, een schitt'ring van kleuren,
De zwevende nimfen, wat zal er gebeuren?
De koningin in 't midden in een wagen van groen,
Getrokken door kevers, wat zullen ze doen?
En gonzende muggen een stoet van belang,

En 'k hoor hier al duid'lijk het nimfengezang."

(*Men hoort de nimfen zingen:*)

»Wij zweven zoo luchtig, zoo vroolijk en vrij,
Wij dansen en dart'len en stoeien zoo blij;
Wie kan er ons krijgen, kom loop ons maar na,
Je denkt ons te grijpen, maar mis! ha, ha, ha.
Wij leven bij dag en bij nacht in het bosch,
Wij eten en drinken en slapen in 't mos;
En maakt soms de regen de vleugeltjes nat,
De zon komt ze drogen en maakt ze weer glad.
De zorgen verwaaien zoo snel als de wind,
Wij leven zoo vroolijk en steeds eensgezind.
Wie kan er ons krijgen? kom, loop ons maar na,
Je denkt ons te grijpen, maar mis, ha, ha, ha."

(*De nimfen en muggen dansen om hare koninginnen heen en trachten elkaar te vangen.*)

TJIKI (*tot Nimfenkoningin*).

»Koningin ik ben u dankbaar,
Dat ge op mijn roepstem komt,
Wilt ge mij nu helpen zoeken
Naar een goeden ouden vrind?"

KONINGIN DER NIMFEN.

»Wel, ik zou niets liever wenschen,

Dan Korikerebi te zien,
Maar ik vrees dat 't niet zal lukken,
'k Zag hem in geen jaar of tien."

TJIKI.

»Lieve koningin der muggen,
Wilt ge ons ook behulpzaam zijn?

(*De muggen beginnen hard te gonzen.*)

Komt kabouters, nimfen, muggen,
Gaat naar alle kanten heen,
Zoekt in holen en in struiken
Onder mos en onder steen.

(*Daar komen een paar konijntjes aangesprongen.*)

Ha! die komen als geroepen,
En die vinden het niet erg
Om in holen door te dringen,
Onder in den Rouwenberg."

(*Daar komt een krekel*).

»Waarde krekel, help ons zoeken,
Met uw schel en fijn geluid,
Dringt ge in de verste hoeken.
Drijft ge hem wis zijn schuilplaats uit."

Tjiki klapt in de handen en de kabouters, nimfen, muggen, konijntjes en krekel stuiven

naar alle richtingen heen en Tjiki, de Nimfenkoningin met de kevers, blijven alleen bij Corrie achter.

TJIKI.

»Lieve Corrie, menschenkindje,
Blijf bij ons in 't stille woud,
'k Maak u tot mijn koninginnetje
Als ge een beetje van mij houdt."

CORRIE.

»Lieve Tjiki, 'k heb een vader
En een lieve moeder thuis,
En die zou 'k niet graag verlaten,
Liever ga ik weer naar huis."

NIMFENKONINGIN.

»Lieve Corrie, blijf toch bij ons,
't Is zoo heerlijk in ons bosch
Onder deze hooge boomen
Op het zachte groene mos."

CORRIE.

»Ja, het is hier nu heel prettig,
Maar als 't 's winters sneeuwt en waait,
Ben ik liever bij mijn ouders
Onder dak en bij den haard."

(*Ze hooren een luid gejuich, en de heele bende komt terug met Oom Frits in hun midden. De muggenkoningin zit op zijn schouder*).

Zoover heeft Truida de comedie opgeschreven en nu weet Lili er geen slot aan te maken.

»Ik zal aan tante Gretha vragen, of zij mij helpen wil," zegt Lili, »ik heb er al zoo lang over gesuft en ik weet niet hoe ik het doen moet."

Truida duwt haar in een geleenden wagen naar de veranda van Rustoord. Lili's wagen staat met groen versierd, verscholen in den paardenstal.

»Tante Gretha," zegt Lili, »toe help mij eens, ik kan geen slot voor de comedie vinden."

Mevrouw Boshamer leest het geheel door en zegt:

»Ik zou het maar zoo laten; jullie geeft dan de presentjes aan Oom Frits en dan is de comedie uit. Wil jullie nu Baby eens zien? wij hebben haar juist de vleugeltjes aangepast en ze zitten goed."

Ze gaan naar binnen waar Juf met Baby bezig is. Ze ziet er snoezig uit, in een jurk van licht

bruin, doorschijnend krip en bruine kousen en schoentjes, en op haar hoofdje een kroontje van licht bruine donzen veertjes.

»O precies een mug, waar zijn nu de vleugeltjes?"

»Die zullen we voor jullie plezier nog even aandoen en dan wordt zij weer uitgekleed."

»Hoe kunstig! wie heeft ze zoo aardig gemaakt?"

»Dat heeft Juf gedaan, handig, niet waar? en het keverpak van Henk is ook heel goed."

»Dat van Jaap ook," zegt Lili, »Robbie werd bang voor hem."

HOOFDSTUK XX.

Het is 15 Augustus, en tot vreugde van groot en klein, is het heerlijk mooi weer. Ze zijn allen vroeg opgestaan, en ze kijken uit hun ramen in den tuin, en zien de zonnestralen schitteren in de dauwdroppeltjes, die aan alle grassprieten hangen en op alle bladeren en bloemen liggen. De kapellen en bijen vliegen al vroolijk rond, en tot schrik van Corrie, komt er een wesp door het openstaande raam, en gonst in wijde kringen langs het plafond en dan weer over het ledikant, en dan zet zij zich op de lampetkan en op het zeepbakje, en Corrie staat angstig in een hoek en durft niet naar de waschtafel, om zich te gaan wasschen. Daar komt de wesp naar haar toe en vliegt gonzend om haar heen, en Corrie roept angstig:

»Mama!"

Mevrouw van Dam komt dadelijk bij haar en zegt:

»Een wesp? O, die zal wel weer weg vliegen; laten wij het raam wijd open zetten. Kijk daar komt ze er al naar toe."

Maar neen, telkens komt zij voor het raam en keert dan gonzend terug en gaat weer op het zeepbakje zitten. Mevrouw van Dam neemt het bakje en zet het in de buitenvensterbank en zie, daar vliegt de wesp luid gonzend het raam uit.

»Hè, gelukkig," zegt Corrie, »nu kan ik me gauw aankleeden."

Daar komt een kar voor de deur van »het Wapen van Athlone." Een groote koffer wordt het huis uitgedragen en met den versierden wagen van Lili, op de kar geladen. De voerman haalt ook een koffer van Rustoord en een groote doos bij Hupkes. Het zijn de verkleedpakken, die met de kar naar den Rouwenberg worden gebracht. De kinderen moeten zich daar in een verscholen hoekje verkleeden, want ze kunnen niet verkleed door het dorp loopen.

»Komt kinderen, gauw ontbijten en dan naar den Rouwenberg en ieder moet zijn presentje zelf dragen."

Ze zijn weldra gereed en als ze op den straatweg staan, zien ze verscheiden andere kinderen uit de pensions komen.

»Gelukkig dat Oom Frits een eind verder woont," zegt Jaap »we zouden anders niet ongemerkt weg komen. Zou Oom Stevens nu goed oppassen dat Oom niet vóor half tien de deur uitgaat?"

»Ja wees daar maar niet bang voor; tante Stevens heeft hem gezegd dat Oom Stevens graag met hem mee wilde gaan, en hem niet vóor half tien kon komen halen."

De kinderen gaan dansend en springend den weg over van Rhederoord; ze moeten wachten voor het hek van den spoorweg; er komt een sneltrein voorbij stuiven en ze zien niets dan het zwarte gezicht van den stoker, want ze knijpen allemaal de oogen dicht voor het opvliegend stof.

Als de hekken opengaan, loopen ze als een troep schapen en lammetjes over den weg, de

kleintjes plukken bloemen en de grooten praten druk over de vertooning, dan met den een en dan met den ander.

»Als de konijntjes nu maar op het juiste oogenblik te voorschijn springen," zegt Tji, »want anders weet ik niet wat ik doen moet."

»Daar zal ik wel voor zorgen," zegt Mevrouw van Dam; »het zal nog moeite kosten ze zoo lang zoet te houden; de krekel moet mij helpen, wil je mij helpen Willy?"

»Zeker Mevrouw, ze mogen zoo lang met mijn cri-cri spelen."

Eindelijk komen ze op den Rouwenberg; de voerman heeft de koffers op een verscholen plek gebracht, en nu haasten de dames zich, al de pakjes uit te zoeken en er worden overal kleedkamers tusschen de struiken gezocht.

»Als nu Oom Frits eens hier kwam," zegt Henk, die met al de jongens rechtsaf is gegaan en bezig is zijn keverpak aan te trekken.

»Oom Stevens komt met Oom Frits van den anderen kant en de andere dames en heeren zullen hem boven op den Rouwenberg aan den

praat houden, totdat Corrie er te voorschijn komt," zegt Jaap.

»Wij hebben het wel gemakkelijk, als stomme kevers," zegt Henk, terwijl hij een zwart gebrande kurk uit een sigarenkistje neemt. »Zal ik jou zwart maken, of jij mij?"

»Ja, dat is goed, vooral ook in mijn nek of zit de zwarte kap er over? mijn handen behoeven niet, omdat ik zwarte handschoenen aan doe. Zitten de horens goed recht? jou schilden zitten te hoog kom eens hier, ik zal je helpen."

Zoo helpen de twee kevers elkaar, terwijl Robbie en Jopie in konijntjes worden veranderd.

Marie Rensburg is een waternimf; ze heeft een groene jurk met groene kousen en groene schoenen, en op haar hoofd een groote witte waterlelie van bloemenpapier gemaakt en een bos rietpluimen in de hand; ze heeft die 's morgens vroeg aan den IJsel geplukt. Tineke en Leni zijn boschnimfen en hebben witte jurken met bouquetjes van boschbestakjes op den rok en een krans van kamperfoelie in het haar. Iddy is ook boschnimf en heeft een witte jurk met zacht groen mos en fijne

dennetakjes en een kransje van eikebladeren met roode galappeltjes.

Bom is waternimf met groen en wit gestreepte jurk en een krans van waterwilgetakken. Er hangen eenige kinkhorens aan haar ceintuur. Truida is boschnimf en heeft een witte jurk met guirlandes van klimop, en een panfluitje hangt aan een rood lint aan haar hals. Pi is in het wit, met een collier en armbanden van larixappeltjes en een krans van dopheide in het haar.

Dolly, Lientje, Toosje en Annie zijn waternimfen, dus in het groen, met vergeet-mij-nietjes en andere waterplanten, terwijl Greta een boschnimf is in een witte jurk, met grijze korstmossen en een krans van roode vossebessen, en al de nimfen hebben witte of groene vleugeltjes en fladderende ceintuurs van tarlatan.

En Lili, de Nimfenkoningin is geheel in het wit, met een sluier van doorschijnend gaas, bezaaid met zilveren sterretjes. Ze heeft een zilveren kroontje op het hoofd en hare voeten rusten op een vossevel Achter op haar wagen zit een opgezette reiger met uitgestrekte vleugels.

De kabouters hebben bruine pakken aan en spitse bruine mutsen op en lange bruine baarden. Tjiki heeft een witten baard. Ze dragen schoenen met lange punten en ceintuurs van geel katoen, en daar hangt een bijl aan en een schopje.

De krekel heeft een groen masker voor met groote uitpuilende oogen, een nauwsluitend groen pak en groene vleugels.

De muggen hebben bruine hansopjes aan en licht bruine gazen vleugeltjes. Om kwart vóór tien zijn allen klaar. Mevrouw van Dam blijft bij de kinderen, terwijl de andere dames zich haasten boven op den Rouwenberg te komen. Er zijn eenige vouwstoeltjes bij de bank gezet en daar zitten nu de dames en heeren in een wijden kring, sommigen op den grond of op een lagen boomtak.

HOOFDSTUK XXI.

»Daar komen ze aan," zegt Mevrouw Stevens en als Oom Frits en de heer Stevens gezeten zijn, blaast zij op een fluitje.

»Wat moet er nu gebeuren?" vraagt Oom Frits.

»Ik moet dat fluitje eens probeeren, ik dacht dat het kapot was."

»Wie komt daar aan?" zegt Oom, en allen zien Corrie tusschen de boomen nader komen. Ze houdt een vierkant doosje in de hand. Haar blonde krullen komen onder een hoed van lila neteldoek te voorschijn, en ze heeft een kleur van agitatie. Ze neemt haar lange jurk met éene hand op en komt met kleine stapjes tot dicht bij de menschen, maar zij doet alsof zij ze niet ziet. Ze kijkt overal rond en begint dan:

»Kaboutertje, mijn goede vrind,
Kom bij Corrie, 't menschenkind."

Ze zegt haar rol goed op en Oom Frits zit met verbazing toe te kijken en te luisteren en als Peltridewi en Sjankerdebal komen zegt hij:

»Aardig!"

Maar als al de kabouters en dan de nimfen en muggen komen zit hij te schudden van plezier totdat Mevrouw Stevens hem influistert:

»Maak nu dat je weg komt!"

IJlings staat Oom Frits op en zonder dat de kinderen het bemerken verdwijnt hij naar beneden tusschen de struiken.

Tjiki klapt in de handen en de heele bende stuift uit een, om Korikerebi te zoeken, ze komen weldra dansend en springend terug en omringen de dames en heeren in een aaneengesloten kring.

»Oom Frits, Korikerebi, Korikerebi!" en dan eensklaps teleurgesteld:

»Oom is er niet!"

Peltridewi gaat naar Mevrouw Boshamer en fluistert haar in:

»Mama waar is Oom gebleven?"

»Ga jullie maar overal zoeken, laat Corrie ook meegaan, misschien vindt zij hem wel."

Allen gaan nu aan het zoeken en komen telkens teleurgesteld terug, tot Mevrouw Stevens zegt:

»Luistert! wat hoor ik daar?"

Ze hooren beneden in de diepte een zachte muziek, en nadat ze eerst een oogenblik verbaasd geluisterd hebben, gaan ze allen, gevolgd door de vaders en moeders de hoogte af, en ze hooren nu duidelijk een speeldoos.

»Wat zou dat zijn?" vraagt Corrie.

Mijnheer Bantam en Mevrouw Stevens duwen den wagen van de Koningin, langs een zijpad naar beneden en zoo komen zij tegelijk met de anderen, die met moeite dwars door de struiken moesten dringen, op een open plek, en wat zien zij daar?"

Een oude kabouter met een langen sneeuwwitten baard, zit op een boomstam, en aan zijn voeten staat een speeldoos, waarin mooie muziek klinkt.

Corrie houdt haar Mama bij de hand en Baby Boshamer, de Muggenkoningin klautert tegen de knieën van haar vader op, en kijkt angstig naar den ouden kabouter.

»Wie zoekt mij?" zegt hij met een diepe stem.

De kinderen durven eerst niets te zeggen, totdat Tjiki moed vat en vraagt:

»Wie zijt gij?"

»Ik ben Korikerebi."

Nu herkennen zij eensklaps Oom Frits en met één gezamenlijke kreet roepen zij: »Korikerebi! Oom Frits!"

»Wie is Oom Frits?" vraagt de oude kabouter.

»Oom Frits is onze goede Oom en Oom Frits is Korikerebi en Korikerebi is jarig. Lang leve Korikerebi! lang leve Oom Frits!"

Ze dansen en springen om hem heen, en Corrie geeft hem haar presentje, een mooi bouquetje van veertjes.

Nu klapt Tjiki in de handen en roept:

»Kabouters en nimfen en muggen en krekel en konijntjes! gaat naar de schatkelders en zoekt de mooiste schatten van berg en bosch, en brengt ze aan Korikerebi!"

Allen stuiven weer weg, behalve Corrie en de Nimfenkoningin. De laatste wordt met haar wagen, tot vóór Korikerebi gereden, en zij geeft hem

een krans van heide en mos en immortelles, vastgebonden met een strik van rood lint.

Terwijl Korikerebi die beide presenten bewondert, hooren ze weer het gezang van de nimfen en het gegons van de muggen en het getrappel van de kabouters, en daar komen ze als een stofwolk aan, en dwarrelen om Korikerebi heen en ze geven hem één voor één de geschenken.

Leonard geeft hem een mooien steen, en Jan Bamstien heeft een teekening gemaakt op een vierkant stuk berkebast. Jo geeft een uitgevlogen wespennest, dat door de wespen kunstig aan den tak van een appelboom is bevestigd. Jopie brengt een zakje met glinsterend wit zand voor Oom's inktkoker. Jaap geeft een mooien wandelstok, dien hij zelf gesneden heeft en Henk heeft een bloemenhanger gemaakt voor Oom's Serre. Oom wordt overstelpt met allerlei mooie dingen en zegt:

»Wel kinderen, wat is dat mooi, waar haal jullie dat allemaal van daan?"

»Dat is vuil uit het bosch," zegt Lili lachend.

»O nu begrijp ik, waarvoor jullie dat verzameld hebt; jullie bent knappe kabouters en nimfen

en muggen en ik geloof dat er een krekel bij is en konijntjes. En die zwarte beesten, wat zijn dat?"

»Wij zijn vliegende herten, Oom."

»Ik ben Korikerebi," zegt Oom met een veranderde stem; hij klapt in de handen en schopt een hoop blad op zijde.

HOOFDSTUK XXII.

»Kabouters, zoekt hier in den grond, hier is mijn schatkamer, zoekt, en je zult vinden."

Dadelijk gaan de kabouters aan het wegruimen van het blad, en daar vinden ze een groote platte trommel en ze brengen haar voor de voeten van Korikerebi. En als Korikerebi de trommel opent, zien ze een menigte mooie dingetjes uit de dertig cent bazar; mesjes, ballen, allerlei soort van poppetjes, snoeren kralen, knikkers, pistooltjes met amorces, fleschjes met gekleurde inkt, trompetjes, fluitjes, cri-cri's, een koekepannetje, een strijkijzertje, een schetsboekje, een naaldeboekje, een doosje met schrijfpennen en plakplaatjes.

Een groot gejuich gaat op onder al de kabouters, Corrie, de nimfen, de muggen, kevers,

konijntjes en krekel, vooral als Korikerebi zegt: »Dat mag Lili onder jullie verdeelen, maar eerst moet Corrie achter dien boom gaan zoeken."

Hij wijst naar een dikken beukeboom, en als Corrie er achter kijkt, ziet ze verscheiden banketbakkersdoozen op elkaar staan.

»Presenteer ons nu maar," roept Korikerebi.

Corrie neemt voorzichtig het deksel van een doos en heerlijke soezen geuren haar tegen.

»Soezen! soezen!" juicht zij, en begint bij Oom Frits en als de eerste doos leeg is, neemt zij een tweede en dan een derde en ze eten en lachen en hebben dolle pret.

Als al de soezen op zijn, gaan ze de mooie dingen verdeelen, ieder naar zijn smaak en Lili doet het zoo goed, dat ze allen tevreden zijn. Jan Bamstien heeft het schetsboek en Iddy een koekepannetje en Hukkie en Baby elk een badpoppetje.

»Ziezoo kinderen," zegt mijnheer Stevens, »nu moog jullie in optocht door het dorp trekken tot aan den Engel, en dan tracteer ik op limonade of melk naar verkiezing."

»Hoezee!" juichen ze allen, en ze worden in 't gelid geschaard; Lili voorop met de Muggenkoningin op haar schoot, getrokken door de kevers en dan de muggen en nimfen en al de anderen er achter. Peltridewi schudt eerst het mulle zand uit zijn schoenen en de krekel zet het masker met de uitpuilende oogen weer voor, dat zij afgezet had om soezen te eten.

»Wat zullen ze in het dorp wel zeggen; ze zullen nog nooit zoo iets gezien heben," zegt Jaap.

»Ziezoo koningin Lili," zegt Henk, »ze zijn in 't gelid geschaard; zullen we nu maar oprukken?"

»Ja mijn gevleugelde rossen, slaat uwe vlerken uit en laat ons zweven over bergen en over boomen naar het liefelijke dorp, dat de menschen de Steeg noemen."

Daar gaan ze, vlug maar voorzichtig den Rouwenberg af. En achter hen de nimfen en kabouters; en Peltridewi en Sjankerdebal duwen den geleenden wagen, waarin Lili gekomen is, en daarin zit nu Hukkie met Ada en Ruudje Plas.

Achteraan komt de voerman van Athlone met

de koffers en doozen op zijn kar en brengt ze weer naar de verschillende pensions.

De geheele optocht komt door de Diepe Steeg in het dorp, en alle menschen en kinderen loopen naar buiten om het te zien, en ze loopen allen mee tot aan den Engel.

Juist komt er een stoomtram uit Velp vol dames, heeren en kinderen.

»Kijk," roept Jaap, »daar zitten Annetje, Toosje en Frans, waar gaan die heen?"

Alle kabouters en nimfen verdringen zich om de stoomtram en ze zien allerlei kennisjes, die verbazend veel plezier hebben in al die kabouters en nimfen.

»Mea! Mea!" roept Dolly, »waar ga jullie heen? En Hetty en Ellen en Hannie en Dirk en Fritsje, hè, ik wou dat jullie ook hier waart, we hebben zoo'n pret!"

»We gaan naar Ellecom!" roepen ze, terwijl de tram verder gaat.

»Hé," zegt Henk, »daar zitten Alfred en Broer, en Agnes, Jantje en Willy!"

»Niemand heeft toch zooveel pret als wij."

HOOFDSTUK XXIII.

De meisjes Mouw zitten met haar vieren aan de Kaap tegen de helling van den berg, in de hei.

»De laatste avond," zegt Truida met een zucht.

»O, waarom zeg je dat?" zegt Toosje, »ik doe juist mijn best om er niet aan te denken."

»Wat is het hier toch heerlijk, ik zou hier zoo graag altijd blijven."

»Toch niet in den winter," meent Toosje.

»O ja, altijd; stel je maar eens voor, als het hier alles met sneeuw bedekt is, hoe mooi dat zal zijn; zoo spierwit, zonder één voetstap, zonder één vuiltje, en dan zoo heel stil, zonder gerammel van wagens of geschreeuw van kooplui."

»Ik kan nu nog niet aan den winter denken," zegt Toosje, »ik denk liever aan de groene boomen en de bloeiende hei en het zitten in het warme zand. O, konden we maar wat zand en dennenaalden meenemen naar Rotterdam!"

»En Mary is toch liever in de stad dan buiten, ze vindt de stilte zoo vervelend, en ze vindt nooit iets mooi op het land. Ze vindt alle boomen hetzelfde."

»Hè, hoe is het mogelijk!" zegt Truida, »het is hier telkens weer anders. 's Morgens is het heel anders verlicht dan 's avonds. Als de zon zoo laag en zoo rood aan de lucht staat, wat worden dan de boomstammen duidelijk zichtbaar; die van de dennen zijn dan als met goudstof bestoven, je kunt ze wel tellen, terwijl het midden op den dag één donkere massa is, onder de schaduw van hun belommerde kruinen."

»Hè Truida, wat ben je poëtisch! heb je dat zelf bedacht?" vraagt Toosje lachend.

»Ja, waarom niet? als ik hier altijd was, zou ik ook verzen kunnen maken zooals Lili, maar in Rotterdam worden mijn gedachten aan kleine stukjes gebroken door al die drukte; ik zal er mij ellendig voelen."

»O Truida, dat heb ik juist van morgen ook tegen Lili gezegd, en weet je wat ze zei? we moesten de herinnering aan dit heerlijke buitenleven meenemen naar de stad, dan zouden we veel gelukkiger zijn dan al die menschen, die niet naar buiten zijn geweest, die stakkerts!"

»Ja, dat is waar," zegt Greta; »als we nu gaan jammeren omdat de pret op is, zijn we ondankbaar. Laten we nu afscheid nemen van de hei en van het mooie uitzicht, bekijk het nog eens héel héel goed; ik wil het goed onthouden, dan kan ik het mij later duidelijk voorstellen met de oogen dicht."

»Dag lieve, lieve hei! dag berkeboomen en mooie geurige dennen! ik hoop dat ik jullie het volgend jaar weer zal zien," zegt Jetje.

Ze staan alle vier nog een poos in stilte te kijken, en slaan dan het pad in, dat door de bosschen en over den Rouwenberg naar de Steeg voert. Op den Rouwenberg bij de bank, schrijven ze in 't zand: »Vaarwel."

HOOFDSTUK XXIV.

Het is een heerlijke avond, die laatste van de vacantie aan de Steeg.

Alle logés zitten nog laat met een brandende lamp in de verschillende veranda's, of wandelen heen en weer door het dorp. De sterren staan aan den hemel en het is kalm in de natuur. De vleermuizen vliegen geruischloos onder en over de boomen. Tingting, tingting, tingting, hoort men nu en dan aan de hekken van den spoorweg, voordat er een trein komt voorbij snorren, en ook komt de stoomtram met gloeiende oogen en luid schellend, uit de donkere Middachterallee te voorschijn. Men hoort een gezellig gebabbel bij alle pensions; de weinige winkels zijn helder verlicht, en overal staan of zitten menschen voor hunne

woningen stil te genieten van den mooien avond. Jaap, Maus en Corrie zitten bij Lili in de veranda van Athlone, en ze kijken naar de verschietende sterren.

»Wat zou het vervelend zijn als er geen sterren waren," zegt Jaap.

»Ik wou dat de maan ook altijd scheen," zegt Corrie.

»Neen," zegt Lili, »dan zou je er aan wennen en dan zou je er misschien niet meer naar kijken."

»Zou je dan ook niet willen, dat het altijd mooi weer was?"

»Je meent dat het nooit moest regenen?"

»Ja."

»O Corrie, dan zou het hier immers een dorre woestijn worden, alles zou verdrogen."

»O ja, dat is waar ook."

»En Corrie," zegt Jaap, »als we niet zoo veel regenachtige dagen hadden gehad, zou Lili misschien niets bedacht hebben van Korikerebi, en dan hadden we niet half zoo veel pret gehad."

»Ja maar, als we Lili nu niet gehad hadden?"

»Dan hadt jij wel wat prettigs bedacht," zegt Lili lachend.

»O neen, dat kan ik niet, dat kan niemand zoo als jij."

»Als de zon schijnt, lijkt alles mooier en prettiger," zegt Corrie, »en toen verleden jaar Antoinette bij ons logeerde, werd alles vervelend."

»O, die was ook altijd uit haar humeur, ze vond alles naar en vervelend, ze had nergens plezier in."

»Mama zegt dat ze een ziekte onder de leden had, ze is later erg ziek geweest," zegt Jaap.

»O, die arme stumper, dan kon ze 't niet helpen," zegt Lili.

»Als jij een ziekte onder de leden hadt, zou je toch nog lief zijn," zegt Corrie, en ze omhelst Lili zoo hartelijk dat deze uitroept:

»Houd op, houd op!"

Daar komen Henk, Paul en Frits aan en Paul zegt:

»Loop jullie nog een eindje mee? we mogen nog wat opblijven, omdat het de laatste avond is."

»Ik zal den wagen duwen," zegt Henk.

»Laten we dan een eindje in de Middachter-

allee gaan en dan terug tot aan den Engel, of is dat te ver?"

»Wel neen, zeker niet, je bent zoo licht als een Nimfenkoningin."

Ze rijden het hek uit en daar komt Jan Bamstien aan.

»Zoo Sjankerdebal, ga je ook mee?" zegt Paul.

»Ja Peltridewi."

»Ik denk dat jullie nog lang zoo zult heeten," zegt Lili.

»Ja, Tji Stevens wordt nu altijd Tjiki genoemd en Baby, Mug.

»Dat is de napret," zegt Jaap, »ik denk dat we er nog den heelen winter over zullen praten. Lili zal een groote comedie maken, voor het volgend jaar, niet waar Li?"

»Ja, ik heb al een heeleboel bedacht."

»Ja? wat dan? toe vertel het ons!"

»Neen, later, als het klaar is, zal ik het aan jullie allemaal ter lezing zenden, dan kan ieder zijn rol leeren."

»Je moet mij maar een stom dier maken," zegt Paul, »dat is gemakkelijk."

»Ik heb veel liever een lange, mooie rol," zegt Jaap.

»Kijkt nu nog eens goed in de lange, donkere laan," zegt Lili. »Zou je het van 't winter nog goed weten hoe het er hier uitziet?"

»Ja zeker, zegt Henk.

»Ik vergeet het altijd zoo gauw," zegt Corrie.

»Ik kan mij alles precies voorstellen wat ik na mijn vijfde jaar gezien heb," zegt Lili, »en ook sommige dingen van veel vroeger."

»Jij bekijkt alles ook zoo aandachtig en zoo lang."

»Dat vind ik zoo prettig; ik doe alsof ik een les leer, en als ik dan later naar zoo'n mooi plekje verlang, kan ik me voorstellen dat ik er ben."

»Je bent een gelukkig kind," zegt Jaap.

»Ja, dat ben ik ook."

BESLUIT.

Den volgenden middag is het heel stil aan de Steeg; alle pensions zijn leeg; alleen hier en daar nog een oude dame of een ziekelijke heer, maar het vroolijke kinderlawaai hoort men niet meer. Ze zijn naar alle kanten weggereisd, en ze hebben een heerlijke herinnering meegenomen van de Steeg met zijn prachtige bosschen, en ze maken met frisschen moed hun schoolwerk, maar verlangen toch al weer naar den volgenden zomer.

Uitgave van ALLERT DE LANGE, Amsterdam.

Kinderen hooren gaarne boeiende vertellingen. Het leert hen veel en geeft groote ontspanning.

Niet alle verhalen zijn voor de jeugd geschikt en daarom heeft de Heer J. H. DE VRIES, oud hoofd eener school een 75 tal vertellingen verzameld op allerlei gebied, **die niet alleen onderhoudend en leerrijk zijn, doch ook de strekking hebben een blijvenden invloed uit te oefenen op de ontwikkeling van het karakter.**

Vragen de kinderen om een vertelling, dan geeft dit werk, getiteld:

UW LEVENSWEG,

dat bij elken boekhandelaar **ter inzage** is te bekomen, U een goede hulpbron.

Prijs ƒ **2.50**; gebonden ƒ **2.90.**

Zie keerzijde.

Een Amsterdamsch Hoogleeraar schreef in het Handelsblad van 27 November 1896:

De heer J. H. DE VRIES te Amsterdam, bij velen, die voor hunne kinderen van zijn onderwijs gebruik maakten, en bij zijne oud-leerlingen zelve in eervolle gedachtenis, heeft door dit „stichtelijk leesboek" nog in zijn rusttijd nuttig willen zijn voor de jeugd en aankomende jongelingschap. Hij heeft met dat doel dit boek geschreven, dat voor het huisgezin stof van nuttige en aangename lectuur levert in een schat van belangrijke, wèl gekozen verhalen. De knapen en meisjes van tien tot veertien jaren vinden er eene opwekkende aanleiding in om zich prettig bezig te houden tot uitbreiding van hunne kennis, en niet enkel kennis, maar ook een degelijke zin voor wat goed en waar is, zal daarbij verkregen en gekweekt kunnen worden. Hun wordt voor oogen gesteld, in de werkelijkheid van het leven, wat op den levensweg het doel moet wezen, wil men gelukkig zijn.

Door de eigenaardige inrichting en ordening van de verhalen kan het lijvige, goed gedrukte boek vooral ook dienen voor ouders om den aankomenden zoon en de ontluikende dochter bezig te houden door hem of haar te laten voorlezen, en in de hoogste klasse van de lagere school zal het daarvoor mede uitnemenden dienst kunnen bewijzen. Een goed register biedt de behulpzame hand om te kiezen, hetzij een godsdienstig opleidend onderwerp, of eene voorstelling van wat karakter en wat deugd mag heeten, en wat in onze betrekking onderling, in huis en vriendenkring, in handel en wandel met onzen naaste, goed en recht en van God gezegend is.

De schrijver heeft niet willen preeken, ook niet moraliseeren door redeneeren, maar hij heeft willen toonen, doen zien en tasten, wat men in de jeugd moet leeren waardeeren, om vatbaar te zijn voor wat den levensweg tot een weg ten leven maakt. Op zijn wel gemeend en wel aangelegd pogen zie hij rijke, blijvende vrucht!

92.

J. J. v. T.